Antifascistisk AKSJON

Mot rasisme, kvinneundertrykkelse, kapitalisme og homofobi

Årgang 4 • Nummer 18 • Mai 1998 • 10 kroner

Temanummer:

Homofili

AntiFascistisk Aksjon

NUMMER 18 ★ 1998
ISSN: 0806-8607

Dette bladet utgis 4-6 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

AntiFascistisk Aksjon
Postbox 6689, St. Olavs Plass
0129 Oslo
Tel: 920 33 659
Fax: 22 11 23 49

Postgiro: 0826 0738586
E-post: antifa@riksnett.no
AFAs WEB-magasin på Internett: www.antifa.org

Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnelgg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen fra AFA der.

Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.

Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Artiklene står for forfatteren(e)s egen regning og trenger ikke alltid samsvare med AFAs syn.

Forsidefoto: Sandra Jensen/Black Factory Models

Husk vår antirasistiske tipstelefon: 920 33659

Homokamp

- er også antifascisme!

ANTIFASCISTISK AKSJON, og nettverket rundt om i landet, er den eneste grupperinga i Norge som åpent står fram med at det er nødvendig og viktig å konfrontere nazister også fysisk. Dette har gjennom de siste åra fremstått som en av våre viktigste roller, da ingen andre har tatt på seg dette ansvaret. Til tross for dette er det en bred enighet i bevegelsen om at dette må foregå uten at vi mister perspektivene på hva vi gjør. Rasisme er bare en av mange måter å undertrykke mennesker på. Når folk blir splitta gjennom forskjellsbehandling etter hudfarge, kjønn eller seksuell legning er det akkurat den samme undertrykkelsesmekanismen i praksis. Og kampen mot de forskjellige utslaga denne undertrykkinga får, er den samme. Derfor er det viktig at alle progressive krefter forener seg i felles kamp mot all undertrykkelse.

Nazistenes syn på og behandling av homofile er velkjent. Men homsenes rosa trekant fra nazistenes konsentrasjonsleire er ikke bare et symbol på nazistenes undertrykking av homofile. Homofile og lesbiske i konsentrasjonsleirene måtte ikke bare finne seg i fangevokternes grusomheter som følge av denne merkelappen, de måtte også tåle medfangers utfrysning og hets. I ettertid ser vi og at homofile kommer i skyggen av de mer anerkjente ofrene for nazistenes handlinger i forhold til for eksempel historieskriving og krav om oppreisning. Et eksempel på dette så vi da krigsveteraner i Oslo i 1995 kasta homofile ut fra en 50-års markering av krigen. Homofile ble både den gang og nå fryst ut, diskriminert og trakassert.

Homohets og undertrykking av homofile er en av de faktorene som sammen med andre skaper et klima hvor brunt avskum kan gro. Av erfaringer blan annet fra Sverige ser vi at en styrket nazibevegelse er synonymt med organisert forfølgelse og terror også mot homofile. Derfor er det i dag viktig for alle, også homofile og lesbiske, å holde nazistene nede. Det er en nødvendighet at vi på samme måte som vi ikke tolererer rasisme og kvinneundertrykkelse, aldri tolererer homohets, verken i vår omgangskrets eller noe annet sted.

Homokamp har lenge vært en usynlig del av den antifascistiske kampen i Norge. Vi håper at dette nummeret av AFA-bladet kan være en begynnelse på igjen å innføre kampen mot undertrykkelsen av homofile som en synlig del av den antifascistiske kampen og inspirere til aktiviteter. Vi vil forøvrig oppfordre våre lesere å lese introduksjonsartikkelen til dette nummeret i forrige utgivelse av bladet.

Antifascisme er homokamp og homokamp er antifascisme!

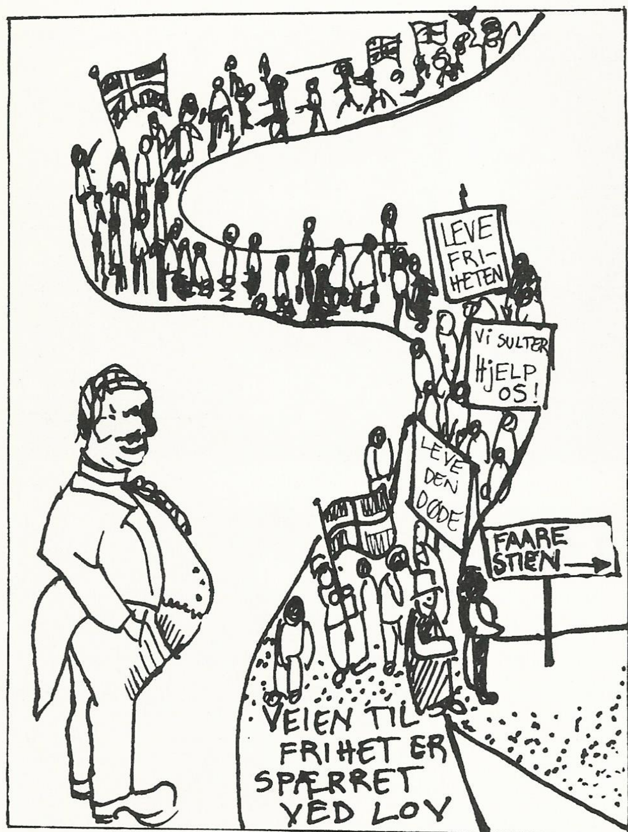
Back to basic

"Der er særpreg over byen den er klædt i festskrud som den kun er paa de store nationale frihetsdage. Flaggene — «de stolte norske farver» blafrer lette og solmættede i maidagens friske vaarbris — det er blit en gammel god tradition og motesak, at prange med statens og folkets selvstændighet og uavhængighet - ogsaa blant den norske «internationale» arbeiderklasse! ...

Mange aar er det nu siden den Marx utkastet sin parole til det internationale proletariat: «Arbeidere i alle land foren eder». Hittil er det kun blit etterkommet inden de nationale grænser. Arbeiderne er endnu for meget patrioter til at forstaa betydningen av det internationale samarbeide — at større enighet gir større styrke! Mange aar er det ogsaa siden Internationalens mænd fastslog første mai som en fælles samlingsdag for det utbyttede proletariat hele jorden over. — Det maa vel derfor kun bero paa en misforståelse, at vi endnu idag ser «de stolte norske farver» paa Folkets hus og i arbeidernes demonstrationstog?...»

Fra «Alarm», organ for Norsk Syndikalistisk Federation, 1.mai 1919

Dessverre er det lite som har forandret seg siden disse ordene ble skrevet i 1919. Kritikken er i dag mer berettiget enn noensinne, og det i ei tid som er preget av en aggresiv kapitalisme, som opererer på global basis, uhindret av nasjonale grenser og statlige lover og reguleringer. Det er forsåvidt ikke noe nytt i dette — at kapitalismen av natur er internasjonal — men for de av oss, som gjennom de siste generasjonene har tilvent oss velferdskapitalisme og samarbeid mellom klassene, kan realitetenes klare tale være vanskelig nok å oppfatte.

"for 29de gang samles arbeiderne til gateparade den 1ste mai under nationalflag og silkefaner, ledsaget av kapitalsamfundets lakeier, politiet. Veien er på forhånd utstaket og de som vover at overtræde denne faar snart stift e bekjendskap med "frøken justisia". Ved siden av gaten staar de buktrinde kapitalherrer og haanler av arbeidernes lovlydighet."
Ill. gengitt fra Norsk Synd. Federations Organ, 1.mai 1919.

Gjennom årtier med mer eller mindre uavbrutt klassefred, og gjennom oppdragelse i en stadig mer sentralisert, topptung og reformistisk fagbevegelse, er det mye vi har glemt, og vi står dårlig rustet til kamp. For kamp blir det. I dag ser vi toppen av isfjellet som møter oss, i form av angrep på normalarbeidsdagen, kontantstøtte og krav fra arbeidskjøperne om «fleksibilitet» — at vi alle skal inn i en jo-jo-tilværelse kontrollert av kapitalen.

Derfor er det grunn til å benytte første maidagen til å friske opp hukommelsen. Det har nemlig ikke alltid vært slik at første mai-toget har vært vanskelig å skjelne fra det like berømmelige toget 16 dager senere. På begynnelsen av dette århundret ble 17. mai-toget betraktet som borgernes tog, og det var ikke få arbeidere som anså det som direkte ufint å belemre seg med de nasjonale farger – ikke minst på arbeidernes internasjonale demonstrasjonsdag.

Og da beslutningen ble tatt om å gjøre første mai til en internasjonal kampdag for verdens arbeiderklasse, på den andre Internasjonalens kongress i 1889, var ikke formuleringene om internasjonalisme bare ment som tomt prat, til bruk for Yngve Hågensen ved festlige anledninger. Tvert i mot var formuleringene et resultat av en anskuelse av kapitalismen som et globalt system, der interessemotsetningene var spunnet rundt klassene framfor nasjonene. Ut fra denne erkjennelsen falt det naturlig å betrakte arbeidernes kamp for frigjøring som en internasjonal kamp, som aldri ville kunne lykkes om den låste seg inne bak opptrukne statsgrenser.

Utgangspunktet den gang var kampen for åttetimersdagen i USA, som hadde krevd livet til åtte Chicago-anarkister. I årene som fulgte ble åttetimersdagen innført av arbeiderklassen – fram til den ene nasjonale regjering etter den andre måtte innse at kampen var tapt, og gi etter. I Norge ble åttetimersdagen lovfestet i 1919, men i praksis var den allerede gjennomført ved at arbeiderne sjøl hadde innført den på arbeidsplassene.

Og nå: Moralen

Når vi i dag myser mot framtida og hva som er i vente, bør vi også kaste et blikk eller to over skulderen, og lære av det som ligger bak oss. Første mai er således en ypperlig anledning til å yte førstehjelp til to av arbeiderbevegelsens grunnpilarer, som har lagt grunnlaget for en rekke av de goder vi fortsatt nyter godt av, og som stadig må kjempes for, om de ikke skal forsvinne: den internasjonale solidariteten, og den direkte aksjon. I dagens gjennomregulerte og lovbundne arbeidsliv, med fredsplikt, pampevesen og «solidaritetsalternativer» som refreng, er det på tide å nynne til en annen sang, som sier at man ikke skal bry seg med hva som er lov, men om hva som er rett. Vi har aldri fått noe gratis, og vil heller aldri få det. Det vi vil ha må vi ta, enten det dreier seg om sosialismen eller seks timers arbeidsdag. I alle tilfelle rekker det ikke å handle som nordmenn; da vil vi kun ende opp med smuler. Om vi skal få kontrollen over bakeriet, må vi opptre som det vi er: verdensborgere uten noe annet fedreland enn vår egen klasse.

Kvinnedagen i Toronto

I Toronto, Canada, startes hvert år feiringen av 8. mars på Ryerson University. Denne gang ble det oppdaget at to nye organisasjoner hadde fått plass til å presentere seg. Den kanadiske hæren, som deltok aktivt i massakren av Irakere under gulfkrigen i Irak i 1991 og som også er med på USAs offensiv mot Irak i dag hadde egen bod. Det hadde også kvinner fra den islamske republikken Iran, som viste videoer og delte ut propaganda om den flotte behandlingen den Iranske regjeringen gir kvinnene i Iran.

Iranske og kurdiske kvinner, med støtte fra flere hundre andre omringet det Iranske propaganda-bordet og ropte på engelsk og farsi: "Ned med den islamske republikken!". Protestene ble så store at arrangørene måtte gi etter og eskortere ayatollahs representanter ut av lokalet.

Neste mål var å få ut hærens rekrutteringsbod. En påminnelse om den canadiske hærens deltagelse i terroren mot det irakiske folk, og også innsatsen deres mot Mohawks-indianerne i Oka i 1990 var nok til å gjøre folk rasende. Demonstrantene rev i stykker plakatene og rekrutteringsløpesedlene og de fire uniformerte soldatene ble ført ut av lokalet.

(Antifa Info-Bulletin)

Heroin for underskrift

I Nijmegen i Nederland ble tre personer fra det høyreekstreme partiet SentrumsDemokratene arrestert i slutten av mars mistenkt for å prøve å bytte til seg underskrifter fra narkomane mot penger og dop. De tre tilbød narkomane 25 gylden eller et dose heroin i bytte for underskriften deres. Det nederlandske valgsystemet krever at partiene må ha 30 underskrifter i hver av de 19 valgdistriktene for å kunne stille med en kandidat. SentrumsDemokratene bygger sin politikk på anti-dop, anti-kriminalitet og utlendingehat. Politiet ble tilkalt til et dagsenter for narkomane etter at klientene der hadde fortalt om tilbudet. Den ene av partimedlemmene var i besittelse av heroin da han ble pågrepet. Den ekstreme høyresiden har tre plasser i det 150 seter store parlamentet, men ble utradert fra det politiske kartet under lokalvalgene nylig. De fikk kun inn en person, i en forstad til Rotterdam.

(Antifa Info-Bulletin)

Dansk rasist-medister m/tomat

Pia Kjærsgaard, lederen av det rasistiske Danske Folkepartiet og Dansk Radio P3 planla et "tøft" innslag med Pia spaserende på Nørrebros gater, "midt i hjertet av innvandrerbydelen og i de autonomes høyborg" mens hun vrenger av seg sine kjente rasistiske utsagn. Det ble med tanken! Antirasist-alarmen gikk på Nørrebro og da Pia Kjærsgaard kommer anstigende i taxi ble bilen øyeblikkelig omringet av rasende beboere. En lokal grønnsakshandler stilte med gratis tomater som nå regnet over bilen sammen med annet kastbart.

Istedet for å kjøre vekk fortsetter Kjærsgaard i taxien mot det stedet hun har avtalt å møte pressen. Men da hun ser at den hundretallige menneskemengden kommer stormende etter overvinner panikken pr-kåtheten, og hun stormer ut av taxien og inn i en bank der hun forlanger døren låst øyeblikkelig. Derfra ringte hun så først politiet og deretter etter mer presse for å få maksimal oppmerksomhet. Politiet kaster seg gladelig inn i media-jippoet og går løs på folk med brutale kampstyrker og usikrede hunder. Pia Kjærsgaard blir utstyrt med en av politiets blå og ukledelige styrthjelmer før hun ledes ut i en ventende politibil. En velplassert vannballong og et rikt utvalg biff-tomater ga rasistlederen en siste hilsen fra Nørrebro, før hun kjøres med full utrykning tilbake til det mer mondene Gentofte, hvor væpnede vakter plasseres utenfor, skulle mobben fra Nørrebro komme halsende etter.

På Nørrebro ble ni av våre venner arrestert for steinkast, bifftomat-spredning og for å hjelpe pågrepne venner. Dagen etter ble syv fremstilt for varetektsfengsling. 3 personer ble varetekstfengslet.

Nå kaster media og politikerne seg om halsen på hverandre i en kampanjejournalistikk så rasistisk og lov og orden-orientert at Pia Kjærsgaard ikke behøver annet enn å sitte der, med bifftomaten sin i kjeften som en annen julegris. Innimellom stønnet hun: "Jeg troede de ville slå mig ihjel", mens politikere fra alle partier kappløper med overbud av hvilke nye straffetiltak de synes må innføres. I ytringsfrihetens navn blir et blåmerke på armen til en brunskimlet politiker tidenes trussel mot demokratiet, mens alle de daglige slag mot svarte mennesker Pia Kjærsgaard har gitt legitimitet for, ikke passer som førstesideoppslag. Hun er jo folkevalgt rasist! Våre venner på Nørrebro står nok mediastormen av denne gangen også, og har til fulle vist at ingen skal få drive populisme og rasisme i ders bydel. Godt gået, kamerader!

Fierté lesbienne

Hvis du ikke skal på Europride til Stockholm har du fortsatt mange alternativer. Londonpride har hvert år flere tusener av deltagere, Gay Games i Amsterdam blir også svært i år, og i Paris ventes det 30.000 lesber til Fierté lesbienne, det tredje franske lesbe-Pride som arrangeres der. Det meldes at over hundre franske og internasjonale organisasjoner vil delta.

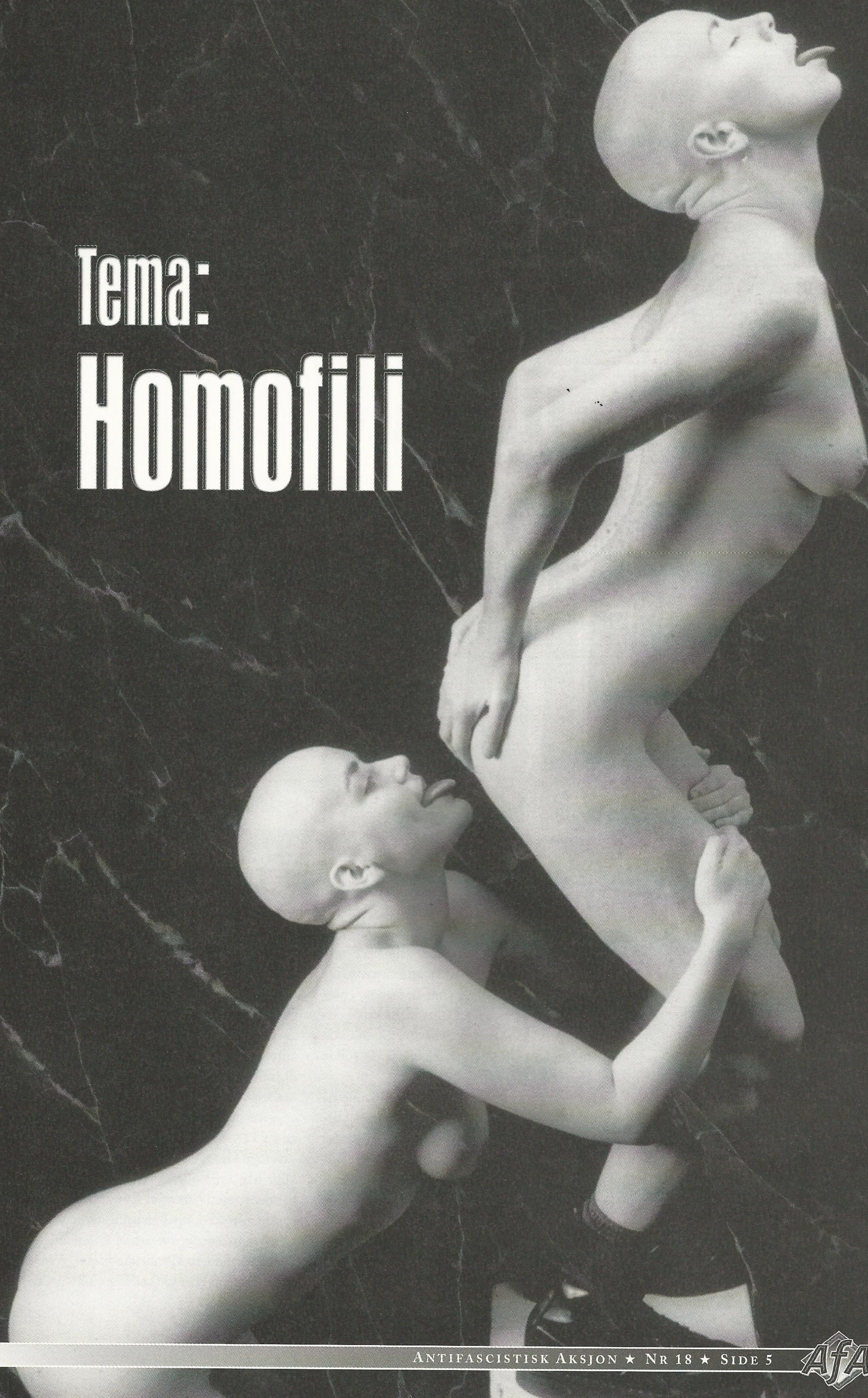
"Nothing but the girl"

Vi vil sterkt anbefale boken "Nothing but the girl", som har så bra bilder at vi har sett oss nødt til å stjele noen av dem. Foruten bra bilder er det intervju med fotografene, og den er en god innfallsvinkel til diskusjonen om moralisme i pornodebatten og hvor grensen går for hva som er porno. Boka kom ut i 1996 og er redigert av Susie Bright og Jill Posener. Anbefales på det varmeste!

Oscarshamn viser vei

For noen uker siden bestemte noen særdeles korthårede mennesker, med enda mer kortklipte hjernevinninger, bosatt i området rundt Oskarshamn i Sverige, for at nå skulle de Bevara Sverige Svinsk gjennom å plage alle mennesker med mer hudpigmenter enn deres egen ariske melkepapp. Heldigvis ble det slett ikke byens svarte som kom dårligst ut av dette angrepet. Faktisk havnet alle de kortklipte nazi-skinkene på sykehus. - Hur mår ni nu, grabbar? - Riktig så dårlig, etter hva vi har hørt, for da de skulle putle seg hjem med sine nyervervede bandasjeturbaner på hodet, sto det riktig mange utenfor og ga dem en enda grundigere omgang. Inn på sjukvården igjen for mer tapetsering, og de kom ut igjen så totalt mumifisert at ingen hadde hjerte til å slå mer på de ariske dorullene.

Men i all sin dumskap mumlet de ynkelige tørkerullene noe om at dette skulle hevnes førstkommende helg, bare vent. - Alle tapetserte ariere ville slå hårdt tilbake! Litt lattermilde mobiliserte Oskarshamns antifascister likegodt alle sine krefter. Aldri har tråkiga Oskarshamn fremstått så hyggelig, og det var hvertfall intet problem å erklære byen som totalt nazifri, og det har den også vært siden.

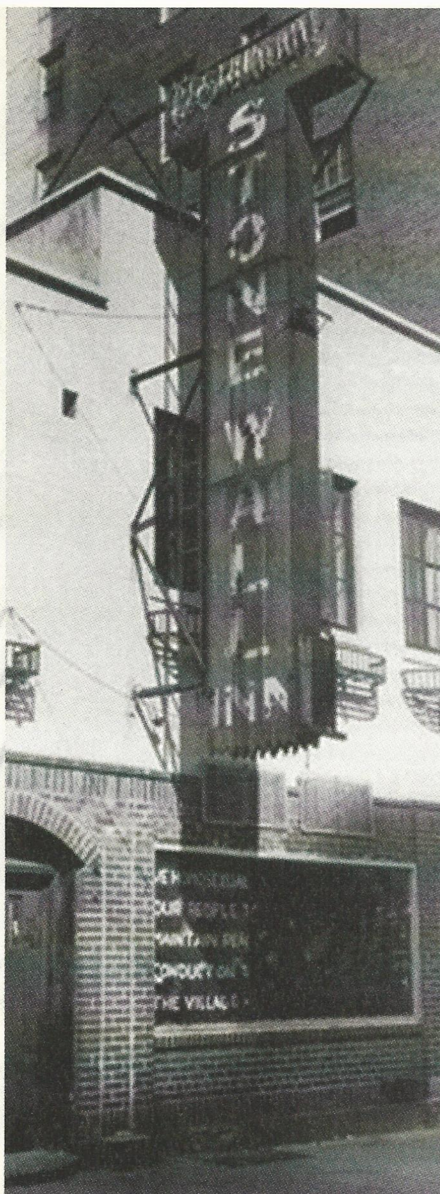

Tema:
Homofili

Stonewall GIRL POWER

I disse traurige tider hvor den eneste synlige kampsak for homser synes å være kampen for likerett innenfor Kirken - den institusjonen som i to tusen år har stått for de grusomste handlinger i undertrykkelsen av homofile - er det muligens grunn til å minnes noen av de mer opprørske kapitler i fri-gjørings-kampen.

Hvert år feirer vi den internasjonale dagen for lesbiske og homofile den 28. juni med opptog og demonstrasjoner. Etterhvert har kampdagen foregått i riktig så pyntelige og anstendige former, og merkedagens gatekamp-opprinnelse har bare blitt et blekt og litt underlig minne om en opprørsk fortid, kanskje like patetisk som mimrende sekstiåttere i solide sjefstillinger.

Prøv likevel for en stakket stund å kjenne på den hamrende pulsen i en virkelig gatekamp. Uro, spenning, opphisselse, raseri, men samtidig også glede, varme og en tilstedeværelse du aldri ellers føler så sterk. Situasjonen den 28. juni 1969 inneholdt alt dette, men var likevel også noe helt anderledes. Rekken med kampkledt opprørspoliti var absolutt tilstede. Ansiktene deres som vanlig lukkede og sammenbitte, men hadde et hittil ukjent skjær av desperasjon og vantro der bak skjold, visir og langkøller. For fremfor samfunnets topptrente, velorganiserte voldsapparat danser det alskens skruller og transer med de villeste parykker, de flotteste gallakjoler, høyeste stilett-hælene og tyngste Mae West-sminken, svingende med gullbroderte håndvesker, godt flankert av militante lesber i solide boots og fornuftig antrekk for gatekamp. Bak dem en noe mer tvilrådig rekke av lærhomser med kjetting, naglebeslåtte slåsshansker og det hele, kanskje noe uvant med en gatesituasjon som til den grad matcher festantrekket. Bak dem igjen, riktig mange noe mer «average George»- collegetyper i blazer og kortklipt hår, med noen helt overraskende brosten i hendene, men garantert fortsatt velondulert perspirerende der i klyngen sammen med hundrevis av betraktelig mer svettende dongerikledte ungdom i alle aldre og kjønnsidentiteter. Alle vet at nå er det nok, ingen skal få tråkke på dem mer!

"Stonewall-Inn", hvor det hele startet 27. juni 1969.

Den forreste og mest oppsiktsvekkende rekke i kampen slår an tonen: «We are the Stonewall girls, we wear our hair in curls, we wear no underwear, we show our pubic hair, we wear our dungarees above our nelly knees.» Vi har altså allerede kommet til dag to av det som kalles Stonewall-opprøret i Greenwich Village, New York City i1969. Årsaken til opprørets utbrudd har blitt til en av disse evige, hissige diskusjoner om historisk omstridte detaljer, noe jeg ikke skal bry meg så mye om her, for det viktigeste med Stonewall er at folk selv former kampen og setter premissene, og ikke overlater livet sitt og medmennesker til makthaverne innenfor kirken, moralen, regjeringen eller til den nærmeste familie Straight-Larsen.

WALK ON THE WILD SIDE

I 1969 var det mildt sagt intet som tydet på at den lettere snuskete homsebaren «Stonewall Inn» skulle bli arnestedet for et opprør mot politiovergrep mot homser, eller et internasjonalt symbol på kampen for homofil frigjøring. Bula «Stonewall Inn» var eid av en mafiagruppe med røtter tilbake til alkoholforbudstiden fra 1920-33. Da forbudet ble opphevet og skjenkestedene legalt kunne gjenåpnes, forble homse-møtesteder illegale, fordi den nye alkoholloven sa at hvis en bar tillot tre eller flere åpenbart homoseksuelle å møtes, skulle dette stedet miste skjenkeretten for aksept av «umoral». Dermed forble homseplassene illegal business for sprit-mafiaen i 35 år etter opphevelsen av alkoholforbudet, og derfor også en viktig inntektskilde for korrupt politi.

I 1965 ble forbudet mot å skjenke «åpenbart homoseksuelle» formelt opphevet, og den store bestikkelsesstrømmen fra mafiaen til sedelighetspolitiet tørket brått inn. Men med legaliseringen økte faktisk politiets forfølgelse av homsesteder og homofile, fordi de ikke lenger var en lukrativ inntektskilde på siden. «Stonewall Inn» fortsatte dessuten også sin drift et godt stykke ved siden av loven til tross for legaliseringen, fordi de alltid hadde vært et passe snuskete underground-sted hvor du kunne kjøpe «medlemsskap» i døra, fikk skjenket sprit med en noe tvilsom opprinnelse, og litt tjall og lettlivet psykofarmika inngikk også i nytelsesmiddelutvalget. Lokalet var mørkt, brannfarlig og en torn i øyet for mange. Ikke kun for hetero-makthavere, men også etablerte, velstående homser som slett ikke syntes homofile skulle identifiseres med denslags tvilsom undergrunnsvirksomhet. De mente homsebarer skulle eies og drives av homser, ikke tvilsomme mafiosas.

New Yorks korrupte sedelighetspoliti og minst like korrupte skjenkebevilgningskontor fant sommeren 1969 tiden inne for å slå ned på slik «umoral» som ikke lenger ga dem inntekter, og flere illegale homseplasser og innvandrerklubber i Greenwich Village ble raidet og stengt. Mange følte seg naturlig nok både provosert og sterkt presset da razziaen nådde «Stonewall Inn» natt til 28. juni, etter at homsene i dagene før hadde blitt trakassert av politiet og fått de fleste av sine andre møtesteder stengt. Mange av gjestene var dessuten samlet i sorg og kanskje et par gravøl, etter skuespilleren Judy Garland begravelse tidligere på dagen (Garland var moren til Liza Minnelli og døde så altfor tidlig av en overdose piller), hun som i hele sin karriere var mange homsers særlige favoritt og høyt dyrkede film-ikon på grunn av sitt tragiske kjærlighetsliv, følsomme sang og tvetydige utstråling.

> *"We are the Stonewall girls, we wear our hair in curls, we wear no underwear, we show our pubic hair, we wear our dungarees above our nelly knees."*

POLITITERROR

Klokken tre på natten kommer visekorrupt-inspektør Seymour Pine og åtte sivile fra skjenkepolitiet for å stenge «Stonewall Inn». De var i høy stemning etter å ha fått lukket en rekke andre steder som hadde sluttet å betale politibestikkelser etter at homsebarer hadde blitt legalisert. I baren ble de ansatte arrestert for å selge sprit uten lisens, deretter robbet politiet kassaapparatet, før de begynte å gå løs på kundene. De fleste fikk forlate «Stonewall Inn» etter å ha legitimert seg, men denne gangen forsvant de ikke duknakket alene i natten, men ble stående utenfor. Da en transport-maje dukket opp og politiet begynte å slepe på bartenderen, dørvakta, tre dragqueens i fulle regalier, og en lesbisk jente som forsøkte å skjule ansiktet for fotografene, ble det for mye for folkemengden. De roper Svin til svina, deretter regner det med mynter og småsten, før tyngre skyts som flasker og brosten farer gjennom lufta og tvinger politifolkene til å barrikadere seg inne på «Stonewall Inn». Mister Pine er nå fullstendig

I snutebilen...

sjokkskadd over den vending saken hadde tatt – for hans etat hadde jo alltid kunnet trakassere minoriteter i trygg forvissing om at ingen utstøtte mennesker har mulighet til å sette seg opp mot overmakten. Desperat innkaller han terrorpolitiet – New York's brutale Tactical Police Force.

I mellomtiden blir politiets barrikaderte dør sparket opp og det haglet med flasker, ølbokser og sten, og assisterende politi-pine, NYPD Deputy Inspector Smyth blir truffet i knollen. Politiet griper tak i en av demonstrantene, en lokal visesanger og sleper ham inn, får lukket døren og banker ham opp før de legger ham i håndjern. Med et brak slås døren inn igjen med et opprevet parkometer på stang, og nå trekker politiet pistolene sine og skriker: «We'll shoot the first motherfucker that comes trough the door». I stedet hagler det inn med flasker og noen sprøyter lighter-bensin inn gjennom vinduet og tenner på. Men i samme øyeblikk når terror-forsterkningene frem og området legges øde med brutal opprørstaktikk. Politiet smadrer deretter alt inventar på "Stonewall Inn" og stjeler alle verdisaker.

En frustrert terrorsnut ropte: "Kom igjen, sopere, sett igang. Jeg skal brekke opp rasshølene deres med kølla mi!" Tørt kommer det fra en av "soperne": "Hmm, betjent, det var da virkelig en freudiansk kommentar å komme med her!"

Mobilisering

Til myndighetenes store overraskelse virket politerroren mot Stonewall Inn mobiliserende på stedets brukere, ikke avskrekkende. Kvelden etterpå var det tusenvis av homser og lesber i Christopher Street som ropte «Gay Power». Fengslede lesber i varetekt i House of Detention ropte ut deres støtte til opprøret gjennom sprinkelvinduene. Sidegatene ble barrikadert og heterofile nektet å kjøre igjennom området. Igjen kommer væpnet terrorpoliti, men de blir fullstendig utmanøvrert gjennom en gerriljataktikk der de homofile selv valgte tid og sted for konfontasjoner, fordi de var lommekjent i området og hadde kontroll over alle smug, bakgater og bakgårder. På taket av bygningene sto folk og kastet flasker på snuten. To tøffe terrorsnut forsøkte å pågripe en enslig gutt ved å presse han ned en blindgate, men han ble reddet av rasende homser som jagde snuten under rop som: «Get the bastards. Catch'em! Fuck'em!»

Snuten forsøkte nå å provosere frem en mer direkte konfrontasjon av den typen de visste de kunne vinne, men Christopher Street-folkene fortsatte klokelig sine kjappe nålestikkaksjoner. En frustrert terrorsnut ropte: Kom igjen, sopere, sett igang. Jeg skal brekke opp rasshølene deres med kølla mi!» Tørt kommer det fra en av «soperne»: Hmm, betjent, det var da virkelig en freudiansk kommentar å komme med her!» Så var denne betjenten satt ut av spill.

Lengre nede i gata sto en annen terrorsnut og gjorde onani-bevegelser på langkølla si for å provosere. Han er så opptatt med macho-spillet sitt at han ikke merker den oppstasha transen som lister seg innpå han bakfra, så stille hun kan på høye hæler, og kaster en stor kinaputt mellom beina på ham. Fullstendig sjokkskadd faller terrorsnuten bakover på den kroppsdelen Drag-Queens'en ynder å kalle hans «moneymaker». I fallet mister snuten politiskiltet sitt - "the Badge» - metallplata vi har sett i hundrevis av amerikanske detektimer: «Hand over your gun and badge, Deputy, you're fired!». Under opptøyene neste dag kunne snuten og alle andre beskue badgen, hengende i rosa snor fra toppen av et tre sammen med en pen knippe syltede griselabber.

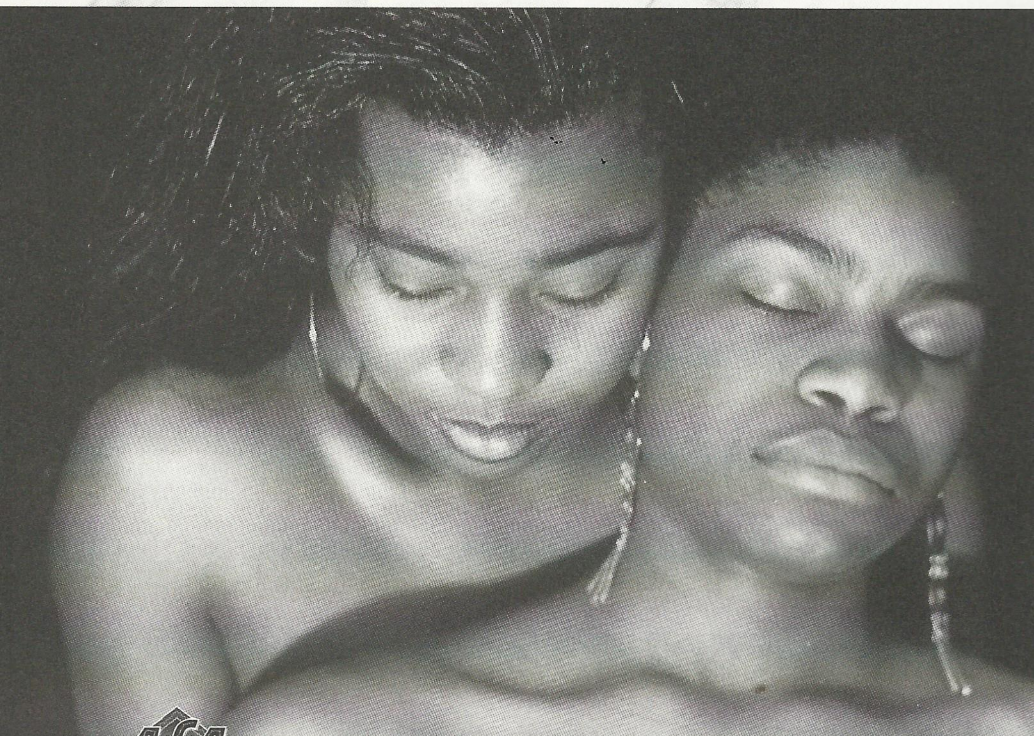

Den årlige kampdagen for homofile er et resultat av Stonewall-opprøret.

Kampsymbol

Natten etter gikk så terrorpolitiet fullstendig amok i Greenwich Village, og slo ned alle de kom over. Overalt i gatene lå det alvorlig skadde homser, lesber og transer med knust skalle, knekte armer og ben. Politiet skulle gjenopprette sin hetero-makt og «normalsamfunnets» ro og orden. Tilsynelatende var homseopprøret slått ned, men Stonewall ble nå kampsymbolet for homofil frigjøring over hele den vestlige verden. Likevel syntes nok mange «eldre» og etablerte homser, som kanskje hadde brukt hele livet enten i skapet eller for å bli akseptert kun i kraft av sine faglige eller menneskelige egenskaper og til tross for sine følelsesmessige preferanser, at det var sjokkerende med denslags rasende, grensesprengende frihetsbehov, og tok nå offentlig avstand fra både opprøret og de homsestedene politiet hadde stengt. «De hadde jo brutt loven!».

Heldigvis spredte homsefrigjøringen seg mye raskere enn hva enkeltmenneskers angst for forandring kunne demme opp, så Stonewall vil for all fremtid stå som et vannskille i kampen for alles frihet. Det kan være sunt å huske dette i en tid hvor så mye handler om å være som alle andre, i ekteskapslignende registrerte parforhold og forsøk på å bli akseptert innenfor kirkens mest reaksjonære og menneskeforaktende organer.

EUROPRIDE

Hvert eneste år er det en massemønstring blant homser og lesber i Europa - Europride. En hel uke med fest og moro, utstillinger, konserter, skeive filmer, homomarsj og nye venner.

Det første Europride fant sted i London i 1992. Idéen oppstod blant noen homser i London og Berlin, som ønsket å starte en ny politisk, sosial og kulturell europeisk happening. Den 28. juni 1992 deltok 60.000 homser og lesber i den første felles europeiske homomarsjen. London startet allerede i1972 med homomarsjer til minne om Stonewall-opprøret, men nå ble det i tillegg en ekstra stor felles europeisk markering. I 1993 gikk Europride nr. to av stabelen i Berlin med 30.000 deltagere, og i Amsterdam i 1994 deltok 80.000 personer.

HOMOBÅTEN

I 1996 var det Københavns tur, og det er uten tvil det Europride flest nordkvinner og menn har deltatt på. Danskebåten ble chartret, og den 27. juni steg 1200 homser og lesber ombord, sammen med noen trailersjåfører og en håndfull tyske turister. Kapteinen heiste homoflagget, og det var et underlig syn og se regnbueflagget vaie i toppen av danskebåten. Trailersjåførene var mer enn bekymra: *- Dette er livsfarlig. Den fineste dama kan jo vise seg å være mann. Jeg låser døra...*

Og sammen med en masse homseunderholdning og feststemning var det dette som preget det samfunnet som ble skapt på båten de 16 timene overfarten til Danmark tar: En total og herlig rolleforvirring, eller kanskje vi skal si en total utdriting av rollebildene vi blir tvunget inn i fra vi er bitte små. Da det ble opplyst at det skulle være jentekveld i en av salongene, begynte alle å le. For hvem var jenter? De som så ut som jenter eller de som følte seg som jenter?

På parfymeriet var det stappfullt, og kø langt nedover gangen med oppstasede frøkner. For her stod mennene i sin fineste stas og kjøpte godlukt, mens mange av jentene foretrakk tax-free-sjappa og barene.

- Dette er livsfarlig. Den fineste dama kan jo vise seg å være mann. Jeg låser døra...

Dansk presse stod forventningsfulle på kaia da vi steg iland. Jeg vet ikke hva de hadde ventet seg, men normale mennesker var det ikke:

"...hvad der kom ned ad landgangsbroen, var en samling ret klatøiede nordmænd og -kvinder, som så helt almindelige ud. Kun en enkelt herre i lyserød fjerboa og et par nuttede marinesoldater i hvidt og blomster angav tonen" skrev avisa Politiken.

WONDERFUL, WONDERFUL...

I København var det bygd opp en egen Pride Town, et område med barer, salgsboder og scener for konserter. Her kunne du alltid møte likesinnede og det var underholdning av ymse slag. Men det skjedde også ting utenfor Pride Town. Det var homohistorisk sykkeltur og lesbisk kunst. Det var homomarsj med flere tusen deltagere og Dragshow. Det var veldig synlige homser og lesber, som ikke gjemte seg vekk eller lot som om de var «normale». Det var homoflagg på barer og diskotek rundt i København. En av de viktige tingene Europride gjør er å få homofili til å vises, og denne uka preget det byen som noe stolt, vakkert og fargerikt.

Europride har desverre lett for å preges av mennene, som ellers i samfunnet. Det er fortsatt flest menn som deltar, - og dominerer. Men nå kommer en ny generasjon friske lesber som forhåpentligvis vil sette fart på lesbeunderholdningen. Det har hittil vært alt for lite tilbud for lesber, jentefestene har ikke vært store nok, det har vært for få lesbe-filmer, lesbe-barer og

En uforglemmelig tur med danskebåten...

lesbe-møter, mens det har florert av tilbud til menn. Det må en aktiv innsats fra lesbene sjøl til for å rette opp dette.

POLITIKK ELLER KARNEVAL?

Europride varer en uke og avsluttes med en homomarsj. Det har vært en del diskusjoner om hvorvidt disse marsjene skal være politiske demonstrasjoner eller rene parader á la Mardi Gras. (Mardi Gras er homoparaden i Sydney i Australia, og er Australias største turistattraksjon. I fjor kom en halv million tilskuere til paraden, som vel best kan beskrives som et homsenes Rio-karneval).

Det var underlig å for en gangs skyld være i flertall, være det såkalt normale.

I København ønsket de en ren parade, der alle kledte seg ut, en visuell greie som først og fremst skulle være fantastisk å se på. Politikken kom i andre rekke, hvis den i overhodet kom i noen rekke. For å få dette til ville arrangørene at kun forhåndspåmeldte skulle få delta i marsjen. Folk som ikke var pynta eller utkledt til karneval skulle ikke få delta. Homseavisa Blikk, som arrangerte Københtur for norske homser og lesber løste dette på en utmerket måte. De delte ut like t-skjorter til alle og sa: *-Nå er dere utkledte.*

Det ble selvfølgelig umulig for de danske arrangørene å hindre folk å delta i marsjen, som ble en flott homomarsj selv om vi ikke var like stasha alle sammen.

Båtturen med Crown of Scandinavia satte dype spor. Den sa noe om hvordan det kunne ha vært. Her var det totalt uinteressant hvilket kjønn som befant seg under kjolen. Vi fikk se i praksis hvor tillært og sosialt betinga rollebildene våre er. Det var underlig å for en gangs skyld være i flertall, være det såkalt normale. Det var mange som sukka tungt da vi noen døgn senere steg i land på Vippetangen for å møte hverdagen og igjen bli stempla som "avvikere". Men som Dagbladet sa det da vi var på vei over kjølen: Dette er en båt med verdifull last. Hadde noe gått galt kunne det betydd at Norge bare satt igjen med skaphomser.

THE PINK CITY

Europride -97 ble avholdt i Paris fra 19-29 juni. Paris har et veldig bra homsemiljø (spesielt for menn) og et eget homsestrøk som ligger i Marais-distriktet. Denne uken i juni ble imidlertid homsestrøket utvidet, og Paris ble til The Pink City. Flere hundre tusen homser og lesber satte sitt preg på byen.

Over 200.000 personer deltok i homomarsjen og det tok ni timer fra marsjen startet til alle var i mål. Det var mange fantastiske flåter (en flåte er en lastebil som er pynta til det ugjenkjennelige og fylt med stasha folk), men det var også en mer politisk homsemarsj enn på lenge. Arrangørene gjorde det tidlig klart at de ønsket en politisk marsj med søkelys på like rettigheter for homo- og heteroseksuelle. De ønsket å vise hvor mange som krever full sosial aksept og slutt på all diskriminering. Resultatet var en fargerik parade med mange politiske paroler og en svært antirasistisk profil. Det ga et eget kick å rope slagord mot Le Pen i Paris. Hele homouka blir liksom et spark rett i magen på Le Pen og alle hans likesinnede.

HOMOLEKER

Dette var første gang Eurogames og Europride ble avholdt i samme by. Det var femte gang Eurogames, de Europeisk homse og lesbelekene ble arrangert, og sjette gang for Europride.

Homolekene varte tre dager med 3500 deltagere. Målet med disse lekene er å samle homser og lesber fra hele Europa på et område vi ofte har vært ekskludert fra: sport. De første Eurogames fant sted i Haag i 1992, men Gaygames har blitt avholdt siden 1982 da Tom Wadell åpnet de første homolekene i San Francisco.

I tillegg til lekene, marsjen, festene, barene og filmene, var det også utstillinger, møter, debatter og videoer om homsers og lesbers livsstil.

Gay Games 1998 vil bli avholdt i Amsterdam den første uka i august. 12.000 deltakere er allerede påmeldt. I forbindelse med lekene vil det også bli en tredagers kvinnefestival 5. til 7. august, med temaet androgyni. I Amsterdam er de svært bevisste på at homolekene skal være like verdifulle for kvinner som for menn. Det vil derfor arrangeres mange jentefester og alt er lagt til rette for at dette ikke skal bli enda et homoarrangement der mennene dominerer fullstendig.

I forkant av lekene (29. 30. og 31. juli) arrangeres en konferanse med temaet fagforeninger, homoseksualitet og arbeid. Målet er å bringe sammen folk fra fagbevegelsen og lesbe- og homsebevegelsen for å diskutere hva som kan gjøres for å motvirke diskriminering og sjikanering på arbeidsplassene.

I år (18-26 juli) er det Stockholms tur til å arrangere Europride. Det blir organisert homobusser fra Oslo, og har du ikke vært på Europride før, bør du ikke la sjansen gå fra deg nå.

"Dykes on bikes" og andre bikere leder alltid an i toget.

DRAGNING mot DRAG

FOTO: Sandra Jensen/Black Factory Models

Bøtta Pedersen er en homse som synes. Han er en av Oslos beste dragartister, og berømt og berykta i homomiljøet. Han har "finni seg sjæl" i dameklær,- noe "streite" homser ikke er så glade for.

ALLE FOTO:
Anders Aabel

BØTTA HAR EGNE DRAG-SHOWS og metter markedet for paljetter og stas blandt hovedstadens outrerte homoseksuelle. - Jeg er spesialist på glitter og fjær, smiler han pent, og forteller om et kostyme han er i gang med å sy .
- I showene mine satser jeg ikke på glamour, for det blir kjedelig i lengden. Når folk har sett kjolen og parykken så er det ikke gøy lenger. Jeg satser på humor. Jeg er flink til å få folk til å le. Jeg er ikke super pen eller veldig slank, så folk klarer å assosiere seg med meg, sier Bøtta og himler litt med øynene.
- Jeg lager drag-shows fordi jeg elsker å stå på scenen. Jeg får ut all aggresjon, jeg elsker å gå i dameklær og det er deilig å få så mye oppmerksomhet. Dessuten er jeg såpass homo at det er dette jeg kan gjøre!

Jeg ler masse, jeg tror på at Bøtta er flink på scenen. Hva slags reaksjoner får du på showet? spør jeg.
- Stort sett er folk veldig positive, og jeg selger bra, svarer Bøtta. Drag er ikke så uvanlig i denne byen lenger. Nå kan jeg sprade gjennom gatene i dameklær uten at noen snur seg.
- Det "streite" homomiljøet da, hva synes de om det dere gjør?
- De liker det ikke. Jeg er for eksempel ikke medlem av LLH [Landsforeningen for Lesbisk og Homofil frigjøring, red.], for de føler at vi ødelegger miljøet. At vi forskruller det. Det blir jeg sinna av! Det finnes jo alle typer av alle typer. Jeg ska'kke bli streit for å redde homomiljøet! Folk får ta meg for det jeg er.

Jeg skjønner at det ikke alltid har vært så lett. At selvsikkerheten Bøtta har er hardt tilkjempet.
- Det er mange tunge stunder, sier han. Du kan ikke bare ringe mora di når du er lei deg for at en fantastisk fyr har dumpa deg... En stund ville jeg ha gjort alt for å bli hetero. Det hele handler om å godta seg sjæl, og nå er jeg ikke lenger redd for å være aleine.

I Bøttas miljø blir venner veldig viktig. Jeg er nysjerrig på hvordan samholdet er, for jeg har hørt så mange rykter. Fått et inntrykk av at homsemiljøet er masete, overfladisk og sexfiksert. Bøtta nikker intenst.
- Homsemiljøet i denne byen er Dynastiet ganger 50 sier han. Det er hardt, fullt av intriger og ikke minst, sjalusi. Vi er som jenter på sitt verste. Det blir mye skrulling og alle skal være noe spesielt. De som ikke har noe å skryte av faller lett utenfor. Miljøet er i det hele tatt for jævlig, men jeg er jo ikke noe bedre selv. Jeg er sjøl med på å skape det.

Bøtta forteller om en gruppe der alle er bekjente, men få er virkelige venner. Et miljø der unge gutter må kaste seg på eldre menn for å få aksept,- ganske brutalt og kynisk.
- Det er hardt for unge folk som er nye i miljøet, sier han. Ungdomsgruppa i LLH støtter opp, men er veldig intern. Jeg passa aldri inn der. Jeg fant meg sjæl før det, og det hele blei for teo-

retisk. Jeg synes ungdomsgruppa burde gått på by'n sammen! Skaffa seg noen ekte erfaringer, og satt seg ned etterpå og snakka om hvordan det var.

- Er det nødvendig å ha egne homosteder? Er ikke det med på å øke skillene mellom hetero- og homofile? Bøtta tror man trenger steder der folk av samme kjønn kan sjekke opp hverandre uten å måtte være redde for et: *"Sorry, men jeg er ikke sånn..."*

- Heterofile liker dessuten også å gå på homsesteder, sier han. Spesielt jenter synes det er deilig, avslappende. Gutta der er ærlige. Vi syns jo ikke jenter er interessante likevel.

- Ser du på deg selv som en del av homobevegelsen?

- Ikke av bevegelsen - men av miljøet. Jeg er ikke politisk, orker ikke å blande meg i aktuelle saker. Jeg mener; vil lesber ha barn - så får de skaffe seg barn da! Det er ikke noe mer å mase om! Nei, jeg gidder ikke å stå på barrikadene, men jeg går i homotoget. Stiller hvert år i det kostymet.

Bøtta mener stort sett at folk skal passe sine egne saker. Det hele er et spørsmål om menneskerespekt, verken mer eller mindre.

- Det er ikke noe mål at homser skal bli en normal del av samfunnet, sier Bøtta. Vi ække normale! Han ler. For at verden skal fortsette må jo menn og kvinner være sammen. Derfor vil vi alltid være annerledes.

- Kunne du tenke deg å inngå partnerskap?

- Nei. Ikke det folk legger i ordet. Men hvis jeg finner "noen" vil jeg at han skal få penga mine hvis jeg skulle dø. Derfor er partnerskap bra.

Vi konkluderer med at ekteskap er noe man inngår når man har sluppet opp for samtaleemner, og når forhold skralter. Bøtta virker i det hele tatt desillusjonert på romantikkens vegne, han kommenterer tørt:

- Skjønnhet kommer ikke innenfra - alt kan kjøpes for penger...

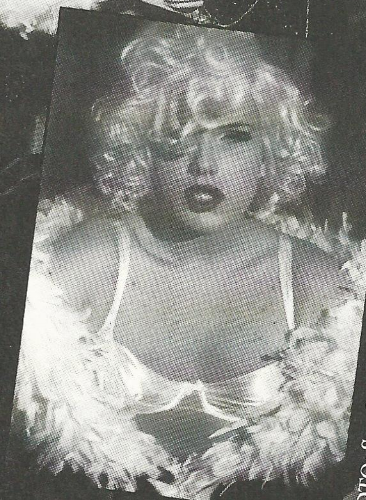
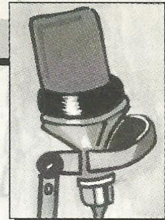

FOTO: Sandra Jensen/Black Factory Models

Antifascistisk Aksjon presenterer i hvert nummer en organisasjon eller gruppering på venstresida i Norge i dag. I dette temanummeret har vi snakket med den største organisasjonen for homofile i Norge.

NÅR NORGES STØRSTE MINORITET

skal organisere seg

Landsforeningen for Lesbisk og homofil frigjøring (LLH) er Norges største interesseorganisasjon for homofile. Hva gjør de, og kan en så brei sammenslutning der folks eneste fellesnevner er seksuell orientering virkelig være en effektiv spydspiss i homokampen? Antifascistisk Aksjon har snakket med Monica E. Wegling fra LLH.

Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring (LLH) er den eneste landsomfattende organisasjonen for homofile i Norge, og har i underkant av 2000 medlemmer. LLH har en ansatt i Oslo, og lokallag i alle fylker. Disse fungerer som service-kontorer, og arrangerer sosiale happenings og prøver å lage steder og tilbud der homofile kan føle seg mer hjemme. Organisasjonens formål er *"...et samfunn der mennesker kan leve ut sin lesbiske og homofile kjærlighet og seksualitet på egne premisser..."*.

LLH samler folk med svært forskjellig bakrunn og politisk tilhørighet. Som en organisasjon for folk hvis viktigste fellesnevner er seksuell orientering, er det selvfølgelig vanskelig å enes om både midler i kampen og enkeltsaker som berører homosaka.

> **-Homobevegelsen opplever nå det som kvinnebevegelsen opplevde på slutten av 1970-tallet.**

-Blant annet er det en diskusjon om hvorvidt det er frigjørende å fortelle om andre er homo, eller såkalt outing, forteller Monica E. Wegling som er aktiv i LLH. - I kirkesaker for eksempel, har folk som er homo jobba mot at homofile skal være ansatt i kirka. I slike situasjoner kan det selvfølgelig være fristende å offentliggjøre at vedkommende er homofil for å vise at personen sparker seg sjøl i trynet.

Adopsjonsrett

En av de viktigste sakene LLH jobber med i disse dager er å få fjerna §4 i partnerskapsloven. Den sier at lesbiske eller homofile ikke kan bli vurdert som adopsjonsforeldre. - Vi krever ikke rett til å adoptere, men rett til å bli vurdert som foster- eller adopsjonsforeldre på lik linje med heteroseksuelle par, sier Wegling.

I mars vedtok Hordaland Arbeiderparti med stort flertall på sitt årsmøte å gå inn for at seksuell identitet ikke skal ha betydning i forbindelse med adopsjon av barn. Wegling tror det har stor betydning at Arbeiderpartiet beveger seg i riktig retning. Men hun synes ikke det er noen overraskelse at dette skjer: - I Sverige lever over 20.000 barn med homofile omsorgspersoner, og forholdene i Norge skiller seg trolig ikke stort fra situasjonen der. Når så mange barn lever hos homofile foreldre, må loven rette seg etter det, mener hun.

Undersøkelser viser at lesbiske mødre er mye mer oppmerksomme på å danne et tokjønna kontaktnett rundt barnet sitt enn det hetrofile alenemødre er. - Det er ikke et "arbeidsuhell" når lesbiske får barn. Det er en gjennomtenkt affære, og disse mødrene er veldig bevisste på hvordan de kan tilby barnet det aller beste. For dem er det viktig å ha venner og "onkler" som stiller opp rundt ungen sin, slik at den får flere kjønnsforbilder. Generelt er homofile som har barn også flinke til å ta det opp med skolen og barnehagen, slik at det blir tatt vare på barnet og at mobbing motarbeides, forteller Wegling.

Usynliggjøring i Skolen

Wegling er spesielt opptatt av hvordan voksne folk som treffer barn og ungdom i sitt arbeid forholder seg til seksualitet og homoseksualitet. Hun har skrevet boka "Trine ❤ Marit, En bok om ungdom og (homo)seksualitet". Boka er det den eneste boka som kommenterer læreplanen for grunnskolen, og er en ålreit innføring for lærere som kommer borti homoseksualitet.

-LLH har jobba en del med skolen, der undervisningen om seksualtiet har vært helt tilfeldig, forteller hun.

-Den kommer helt an på læreren, og homoseksualitet er ikke en fast del av undervisningen. Blant annet bør ordet partnerskap bli nevnt samtidig med ekteskap.

I gjennomsnitt er 1-2 elever i hver skoleklasse homo. Wegling tror at usynliggjøringa av homofile gjør at mange unge føler seg fryktelig aleine. Kanskje spesielt på mindre steder der homofile ikke er fullt så synlige og der de ikke kjenner noen som er som dem.

-Rollemodeller er innmari viktig, og jo flere som kommer ut av skapet, desto flere følger etter!

Kjells Angels

Med Kjells Angels i regjeringskvartalet, er ideer om at kvinnens plass er på kjøkkenet, Guds plass i skolen og dyrkinga av kjernefamilien på full innmars igjen. Wegling synes det er et stort problem at Kristelig Folkeparti kjører så hardt på kjernefamilien, og at de bruker enhver anledning til å framstille homofile forhold som unaturlige. - Når KrF sier at det strider mot naturen at homofile og lesbiske par skal ha rett til å være foreldre, tar de et veldig teoretisk utgangspunkt. I stedet kunne de innse at mange lever sånn og dermed tilrettelegge forholda etter det, sier Wegling.

LLH har merka på kroppen at KrF har kommet til makta i Norge. Valgerd Svarstad Haugland har kutta statsstøtta til organisa-

Monica E. Wegling

sjonen med 20 prosent. Partiet sier også i sitt partiprogram at partnerskapsloven skal fjernes.

-Med den type holdninger i regjeringa blir det mye vanskeligere å slåss for vår sak. Likevel mener Wegling at det har skjedd store framskritt på kort tid i forhold til lesbiske og homofiles rettigheter i Norge. Hvis en husker at det bare er litt over 20 år siden Norsk Psykiatrisk Forening opphevet homosekualitet som sykdomsdiagnose, er det ikke helt usannsynlig at retten til adopsjon vil komme innen en tiårs periode.

-Homobevegelsen opplever nå det som kvinnebevegelsen opplevde på slutten av 1970-tallet. Kampen for de formelle rettighetene er langt på vei vunnet, men holdningene man møter i institusjoner og ellers i samfunnet er som før, sier Wegling og framhever hvor viktig det er for LLH å spre informasjon.

SEKSUELL FRIGJØRING?

LLH deler lokaler med månedsavisa "Blikk", men bladet er helt uavhengig av organisasjonen. De to er ofte uenige med hverandre, sist i forbindelse med LLHs standpunkt og høringsuttalelse til seksuallovbruddutvalgets innstilling til ny seksuallov før jul. Da LLH gikk inn for at Norge skulle beholde den seksuelle lavalderen på 16 år, sto dette i en kronikk i Blikk: "Det blåser en kald moralistisk vind over landet, og de lesbiske aktivistene i LLH står på samme side som Valgerd Svarstad Haugland og Jon Alvheim i de fleste seksuelle spørsmål."

-En god del homser tror at den seksuelle lavalderen er til for å hemme seksuallivet til unge mennesker, mens den i virkeligheten er til for å beskytte unge mennesker mot overgrep, sier Monica E. Wegling.

Landsstyret i LLH gikk inn for en oppmykning i pornolovgivniga i sin høringsuttalelse til seksuallovbruddutvalgets innstilling før jul, men de ønska en tilleggserklæring som forbyr "kjønnsdiskriminerende pornografi". Men er ikke salg av sex og kropp i seg sjøl kjønnsdiskriminerende?

-Det skal være mulig å anmelde filmer osv. der lesbisk sex framstilles som "oppvarming" for heterofile menn, svarer Wegling. Hun mener at porno er med på å undergrave hele kvinnens seksualitet og ufarliggjøre lesbiske kvinners seksualliv.

Jeg prøver å få Wegling til å forklare meg hva slags porno som ikke er kjønnsdiskriminerende, siden LLH bare vil ha porno som ikke er det. Jeg blir litt forvirra av de forskjellige vedtakene LLH har gjort i forhold til porno, og skjønner fort at jeg nok ikke er den eneste.

-Dette er en litt vanskelig sak i homobevegelsen, sukker LLHs utsendte. Vi har forbigått pornografi fordi vi er redd for splittelse....

Jeg spør om hva hun synes andre som ikke er med i LLH bør gjøre for kampen mot undertrykkinga av homofile. På det svarer hun at de må være klare på holdningene sine og tegne støttemedlemsskap i LLH... Hvis *det* er det eneste man kan gjøre for lesbisk og homofil frigjøring, bør nok antifascister se seg om etter andre alternativer hvis dette skal bli en viktig del av antifascistisk kamp. For selv om LLH er en viktig organisasjon, er det betegnende for den at redselen for splittelse ikke alltid gjør den til en slagkraftig spydspiss i homobevegelsen.

Vil du vite mer?
Skriv til LLH, Postboks 6838 St. Olavsplass, 0130 Oslo eller ring 22 36 19 48.
De kan si deg hva slags tilbud som finnes på ditt hjemsted.

Boka til Wegling kan fås på Sosialistisk Opplysningsforbund (22 11 33 61)

Ønsker du å lese andre bøker om homofili og homokamp kan vi anbefale bokhandelen Tronsmo i Oslo, som i tillegg til å en egen seksjon med denne type bøker årlig sender ut boklister til alle interesserte. Tronsmo selger også filmer, og kan bestille filmer de ikke har etter forespørsel.

Du kan også skrive til "Skeive filmer" på LLHs adresse for informasjon om filmer på markedet.

Historie - hva er oppnådd?

1972: Straffeloven mot homoseksualitet ble opphevet. Det ble innført den samme seksuelle lavalder for homoseksuelle og heteroseksuelle.

1977: Norsk Psykiatrisk Forening opphevet homoseksualitet som sykdomsdiagnose.

1978: Kirke-, forsknings- og utdanningsdepartementet garanterte full rettsikkerhet for åpne homofile lærere i skolen.

1979: Likeverdige rettigheter for homofile i militæret ble innført.

1981: Særskilt straffevern for homofile ble innført (paragraf 135a og 349a).

1981: Forsikringsselskapet Samvirke ga homo- og heterofile samboere like rettigheter ved kollektiv hjemforsikring.

1982: Sosialdepartementet fjernet homofili som sykdomsdiagnose.

1983: Braathen SAFE og SAS innførte like rettigheter for homofile og heterofile ansatte.

1988: Høyesterett slo fast i den såkalte Henki-dommen at aids og hivpositiv status ikke var oppsigelsesgrunn.

1991: Braathen SAFE og SAS innførte like rettigheter for homofile og heterofile passasjerer.

1992: LLH ble dannet ved at DNF-48 og FHO slo seg sammen.

1992: Amnesty International vedtok på sin verdenskongress at man kunne adoptere lesbiske og homofile som risikerer tortur og fengsel på grun av seksuell legning.

1993: Stortinget vedtok partnerskapsloven. Denne loven gir lesbiske og homofile par de samme rettigheter og plikter som heterofile par har gjennom ekteskapet. Unntaket er rett til adopsjon og mulighet til å inngå partnerskap i kirka.

Apartheid ved alteret

Kirka har til alle tider utstedt forbannelser over andre mennesker som etter deres definisjon er litt mer syndige enn den nærmeste menigheten. Forfølgelsen har vært begrunnet i bibelske sitater, og har kanskje i størst grad rammet jøder og kvinner. I våre dager er det de homofile som er plukket ut for å tjene som mørkemennenes syndebukker.

"Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt! For med den dom som dere dømmer, skal dere selv dømmes, og med det mål dere måler, skal dere selv bli tilmålt." Dette kan man lese i de kristnes hellige bok, og det skulle vel ikke være så vanskelig å tolke budskapet. Samtidig er den samme boka fylt med beskrivelser av syndere og hvilke handlinger som fører til død og evig fortapelse. Fristelsene langs den brede vei er mange. Vi kan ramse opp alle slags kjødelige lyster, griskhet, misunnelse, overmot, skryt, ulydighet mot Gud og foreldre, ryktespredning og baktaling. Kristen eller ikke, det er ingen som ville klare å presse seg gjennom dette nåløyet for å oppnå evig frelse.

Den gode fiende

Har så kirkas menn lagt ut på korstog mot ryktespredere og baktalere? Det kan hende at disse synderne har blitt nevnt i en og annen søndagspreken, men noen utestenging fra det gode selskap har det ikke vært snakk om. Til det er det for mange av menigheten som ville bli rammet, og presten ville nok følt seg noe alene uten tilhørere å tale formanende til. Derfor gjelder det å finne seg en gruppe som er lett å avgrense, og som ikke omfatter veldig mange. Det er også viktig at Den Hellige Skrift er klar og entydig fordømmende på dette punktet. Svar: Homofile! For hør bare hva det står skrevet i Paulus' brev til romerne, kap. 1 vers 26-27:

"Derfor overgav Gud dem til skammelige lidenskaper. Deres kvinner byttet om det naturlige samliv med et som er mot naturen. På samme vis forlot også mennene den naturlige omgang med kvinnen og brente i sitt begjær etter hverandre. Menn drev skammelig utukt med menn, og fikk på sin egen kropp den straff de fortjente for sin forvillelse."

Yrkesforbud

Og straffen disse ugudelige får av den norske statskirke er yrkesforbud. Kirkemøtet i november 1997 opprettholdt et to år gammelt vedtak der det heter at homofile samboende ikke kan ansettes som prester, kateketer eller diakoner. I begrunnelsen fra Kirkerådet heter det at *"det ikke er gitt tilstrekkelig overbevisende teologiske grunner for at Den norske kirke kan endre sin nåværende praksis med hensyn til å tilsette personer som lever i homofilt samliv."* Rådet anbefaler en ytterligere innstramming og vil hindre at homofile ansettes i andre forkynnende, liturgiske eller undervisende stillinger. Dette vil si organister, klokkere, barnehagepersonell eller ansatte i søndagsskolene. For kirka ønsker vel ikke at de små englebarna skal lære seg respekt og toleranse for minoritetsgrupper? I hvert fall ikke hvis de står i fare for å lære noe som etter kirkeledernes mening er på tvers av Guds ord.

Selv om vi ønsker statskirka til helvete (hvis det fantes), kan vi ikke la kirkelederne angripe utsatte gruppers rettigheter.

Man skulle tro at en slik diskriminering ville være i strid med juridiske arbeidsavtaler og menneskerettslige prinsipper. Men kirken ønsker selvfølgelig ikke å innordne seg slike verdslige regler, som er avhengig av skiftende

stemninger i en til tider bløthjertet opinion. Nei, her skal man kun lytte til stemmen fra oven, for den sier det samme til evig tid. Nemlig at de som gjør urett ikke skal arve Guds rike. Og de som gjør urett er i følge Paulus, horkarer, avgudsdyrkere, ekteskapsbrytere, og *"de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn."* Og i neste vers fortsetter han: *"verken tyver, eller pengegriske, eller drankere, eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike."* Dette sier skriften, og da nytter det ikke med fornuft.

En undersøkelse blant 303 av totalt 1086 prester i Den norske kirke viser at omlag 80 prosent sier nei til at homofile samboende skal kunne ansettes som prester eller kateketer.,

Kirka får tillatelse til å fortsette sin apartheid-politikk fordi det dreier seg om et trossamfunn. Samtidig som statskirka opprettholdes, krever man altså at den samme institusjonen skal være unntatt fra lover å regler som gjelder for resten av samfunnet.

Stigmatisering

Hva gjør det så med de menneskene som opplever denne forfølgelsen på kroppen. For det første er det ingen annen gruppe innenfor kirka som til de grader granskes og anklages for sitt eget kjærlighetsliv. Menighetens dyneløfterpatrulje krever å få vite ikke bare om du har en tilbøyelighet til "unaturlig utukt" med en person av samme kjønn, men også om du faktisk utøver denne tilbøyeligheten i praksis. Det er nemlig et sentralt punkt hvorvidt den homofile forsøker å tøyle sine syndige lyster, eller om han eller hun aktivt går inn for å leve ut synden. Det mest ugudelige en synder kan gjøre er nemlig å fortsette å synde, selv om han er klar over at handlingen er mot Guds vilje. En synder som ikke angrer må per definisjon være en vantro! En enslig homofil derimot er det ennå håp for. Derfor opplever vi at lesbiske Siri Sunde som har arbeidet i mange år i Den norske kirke, får permisjon på ubestemt tid i det øyeblikket hun går hen og får seg en samboer.

Man skulle tro at kirka ville se positivt på partnerskap for homofile, ettersom de homofile da i alle fall ikke "driver hor". Den fromme Paulus sier jo også dette om ekteskapet: *"Men kan de ikke leve avholdende, så la dem gifte seg! For det er bedre å gifte seg enn å brenne av lyst."* De bibeltro fundamentalistene tror sannsynligvis at de fremmer sølibat og avholdenhet hos de homofile som tross alt og utrolig nok, fremdeles ønsker å arbeide i kirka. I virkeligheten har de homofile som er ansatt i kirka bare ett alternativ hvis de skal kunne fortsette i arbeidet - sex utenfor "ekteskapet". Hvis de da ikke ønsker å vie sitt kjærlighetsliv utelukkende til Gud. (Dette er intet krav til de heterofile i kirka).

Homofile innenfor kristne miljøer opplever en mye sterkere forfølgelse og fordømming enn i andre deler av samfunnet. De får høre at de ikke er like verdige kristne som andre. De er ikke skikket til å undervise innenfor sin tro eller til å formidle Guds ord. Dette er helt fundamentale spørsmål for enhver kristen, og homofile kan ikke bli verdige ettersom seksuell legning ikke er et valg. Presten og forfatteren Karsten Isachsen mener kirka lager første- og annensortering av mennesker.

- Jeg kjente to unge mennesker som tok sitt eget liv fordi det ble for vanskelig å leve med homofil legning, så for meg er dette ikke et spørsmål om rett og galt, men om liv og død, forteller han til Aftenposten.

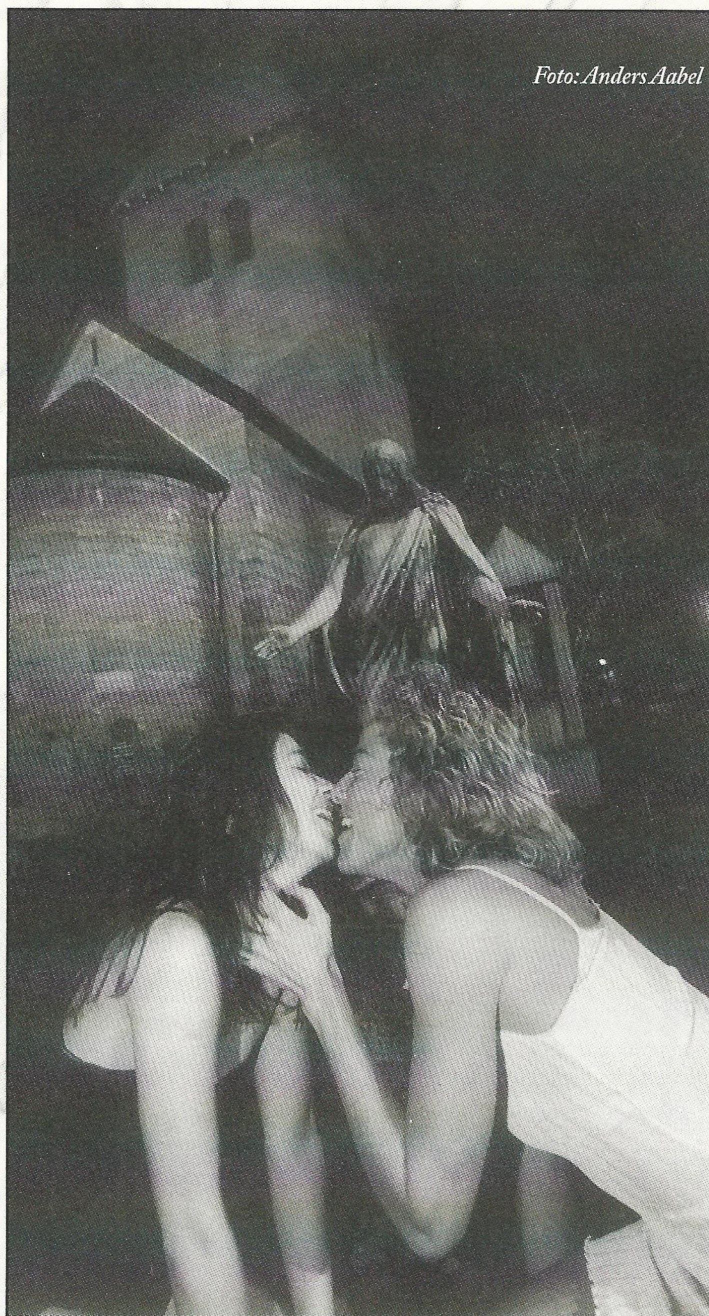

Foto: Anders Aabel

Holocaust

- Våre biskoper kan ikke være seg bevisst hvilket historisk ansvar de påtar seg ved å utstede forbannelser over medmennesker. De som har fått betale særlig dyrt for kirkelig forbannelse, er jødene. Det måtte et holocaust til for at verden for alvor skulle få øynene opp for alvoret i den kirkelige forbannelse, sier professor Jan Brøgger.

I Bibelen er det igjen Paulus som viser oss sann kristen nestekjærlighet: *"Vi har jo allerede anklaget jøder og grekere for at de alle er under synd, som det står skrevet: Det er ikke èn rettferdig, ikke en eneste."* Og videre: *"Deres strupe er en åpnet grav, de bruker sin tunge til svik, ormegift er under deres lepper."* Han hadde heller ikke mye til overs for kvinner: *"For mannen er ikke av kvinnen, men kvinnen av mannen. Heller ikke ble mannen skapt for kvinnens skyld, men kvinnen for mannens skyld."*

En undersøkelse blant 303 av totalt 1086 prester i Den norske kirke viser at omlag 80 prosent sier nei til at homofile samboende skal kunne ansettes som prester eller kateketer. I tillegg vil over halvparten av de spurte ikke ha homofile som medlemmer av de demokratisk valgte menighetsrådene. Dette viser at kirkelederne er villige til å gå langt i forsøk på å hindre homofile i å benytte seg av sine selvsagte rettigheter.

Kirkas forfølgelse av ulike grupper er ikke noe man kan godta fordi det dreier seg om noen religiøse fanatikere. Selv om vi ønsker statskirka til helvete (hvis det fantes), kan vi ikke la kirkelederne angripe utsatte gruppers rettigheter. Når kirka sender signaler om at enkelte mennesker ikke er like mye verd som andre, rettferdiggjør dette ytterligere forfølgelse av denne gruppa.

Vi vil høre Aure si: LA DEM KOMME- LA DEM BLI!

40 personer i sovepose utenfor politihuset er ikke hverdagskost, og lover godt for kampen mot regjeringas rasistiske flyktningepolitikk.

Ali Roberto Mozaffar kom til Norge i 1995 sammen med sine foreldre for å besøke broren sin. Da var han 14 år. Foreldrene dro tilbake til Iran, og Ali søkte asyl i Norge. Det fikk han ikke, istedet ble han sendt tilbake til Iran i tvangstrøye. Han kom til Norge igjen i slutten av 1996 og gikk i kirkeasyl. En vårdag i mars stod han på trappa og trakk frisk luft da fire spanere fra Oslo politikammer kastet seg over han. Med rå og brutal vold tvang de ham med seg inn i en bil og han ble kjørt til Politihuset i Oslo. Ut på ettermiddagen lørdag 28. mars ble det mobilisert til demonstrasjon foran politihuset. Rundt 150 mennesker samlet seg foran hovedinngangen og temperaturen steg etterhvert som vi fikk høre om den brutale arrestasjonen. Prestens kone hadde sett politiet slå Ali med knyttet neve under arrestasjonen. Overfallet var så voldsomt at hun ringte politiet. Nå satt Ali innelåst på en glattcelle. Han hadde hodeskader etter å ha slått hodet i veggen, pannen var rød og opphovnet, og han var i tydelig psykisk ubalanse. En overlege fra Ullevåll var inne og undersøkte han, og konklusjonen var at han burde innlegges på sykehus omgående. Politiet valgte å overse dette og kontaktet istedet en lojal lege fra Oslo legevakt som mente han kunne sendes ut under tilsyn. Fra vår kjære kristne justisminister fikk vi samtidig meldingen: - Ali er gammel nok til å ta vare på seg sjøl nå. Det er ingen fare å sende han tilbake til Iran!

Vi toget rundt politihuset for å komme nærmest mulig glattcellene så Ali skulle høre oss rope. Der ble det holdt appeller og ropt slagord, og Sosialistisk Ungdom gnagde oss i øret med å synge "Kringsatt av fiender" i ett sett. Det hadde vi forsåvidt allerede oppdaget. Politiet kom etterhvert frem med en latterlig megafon som de overhodet ikke visste hvordan de skulle bruke. -Dette er piiiip - pip- piiiiip - politiet, var det de klarte å få frem, men det visste vi jo som sagt fra før. Så vi fortsatte å rope og rope, inntil politiet red inn i mengden med fire hester. Noen prøvde å sette seg ned for å gi et signal om at vi hadde fredelige hensikter, men skjønte fort at det var livsfarlig, og kom seg på beina igjen før de ble regelrett trampet ned. Mange har hørt ryktet om at hester ikke tråkker på folk, men sann mine ord, politihestene har ikke hørt dette ryktet. Det var mange unge og uerfarne demonstranter til stede, og vi kunne derfor nå se politi på hest jage 14-åringer rundt på asfalten mens de svingte flittig med ridepisken. Deres kollegaer til fots kastet seg lykkelig inn i kampen og trakk langkøllene på to trettendedels sekunder. To personer ble arrestert i kaoset, resten ble presset ned til hovedinngangen foran politihuset ved hjelp av hestegamper og rå vold. Så ble hele politihuset sperret av med franske gjerder.

> ***Vi vet at den regjeringen som har lovet en mer liberal flyktningepolitikk er like store hyklere som sine forgjengere.***

Kampen Fortsetter

Det ble raskt etablert en antirasistisk camp ved "fiskerfontenen" ved Politihusets innkjørsel. Vi ville ikke gi oss nå, og herfra var vi svært synlige for alle forbipasserende. Vi vil ikke sitte å se på hvordan dette landet behandler flyktninger og asylsøkere. Vi vil slåss mot den rasistiske utlendingepolitikken som gjør at barn kan kastes ut av landet med politihjelp. Folk hentet soveposer, mat, stearinlys og god stemning. Mange kom innom campen for å høre hva saken gjaldt eller med mat og kaffe. Rundt 40 antirasister tilbragte en ikke så altfor varm vårnatt i friluft foran politihuset. Der planla vi neste skritt i kampen for å hindre både denne utsendelsen og de som vil komme senere. De to som var arrestert slapp ut utpå natta, slitne og mørbanka valgte de likevel å overnatte ute.

Tidlig neste morgen dro vi til Fornebu. Siste sjanse var å få utsatt flyavgangen i håp om at regjeringen skulle ta til vettet. Det ble forsøkt ringt til Justisminister Aure, men hun spiste så

hun kunne ikke prate med oss! Det ble forsøkt å få overlevert en lege-erklæring til piloten på flyet, som skulle frakte Ali ut, om at han ikke var i stand til en slik reise, men flyplasspersonalet var svært lite samarbeidsvillig. Det ble i appells form gitt en oppfordring til alle ansatte på flyplassen som var implisert i saken om å nekte å være med på en slik hårreisende utsendelse, men svaret var et skuldertrekk.

Vi var over hundre som satt i trappen opp til utenlandsavdelingen og ropte slagord i mange timer. Aure sa vi demonstrerte fordi vi ikke visste nok om saken. Det var det bare hun som gjorde. Men vi visste og vi vet: Vi vet at ingen sitter i kirkeasyl i 15 måneder for moro skyld. Vi vet at Ali er mindreårig og har krav på en helt annen behandling enn den han fikk av norske myndigheter. Vi vet at NOAS og Redd Barna fjorten dager før pågripelsen av Ali sendte brev til bl.a. justisminister Odd Inger Aure og fortalte om de uverdige forholdene 17-åringen levde under som barn i kirkeasyl. De påpekte at behandlingen av Ali var i strid med FNs barnekonvensjon. De fikk aldri svar på brevet sitt. Vi vet at den regjeringen som har lovet en mer liberal flyktningepolitikk er like store hyklere som sine forgjengere. Vi vet at den norske utlendingeloven er tvers gjennom rasistisk, og at det finnes mange som har fått samme behandling som Ali. Vi vet at det eneste svaret er åpne grenser. Enhver form for siling av folk vil komme de hvite til gode og vil skje på rasistenes premisser. Tenk deg at Alis far var en hvit, rik amerikaner. Tror du hans sønn Ollie ville blitt sendt ut av Norge i tvangstrøye? Ali er blitt nok et offer for myndighetenes forskjellspolitikk, der asylsøkere fra fattige land avvises.

Riv Ned Gjerdene...

Det ble gjort flere forsøk på å komme inn på rullebanen på Fornebu. Politiet brukte securitasvakter til å stenge av den ene rulletrappen opp til utenlandsavgangen. Securitas var med på å sørge for at Ali ble sendt tilbake. Luftfartsverket hadde biler plassert rundt hele flyplassen for å passe på at ingen tok seg inn på rullebanen. Rundt ti personer klarte det likevel. De klippet over piggtråden og løp det de var gode for. En av dem ble arrestert og lagt i bakken av Securitas. To ble arrestert av luftfartsmyndighetene. Resten fikk en heller kort løpetur med Ordensmakta i hælene før også de var lagt i bakken.

En vårdag i mars stod han på trappa og trakk frisk luft da fire spanere fra Oslo politikammer kastet seg over han.

Minst to personer fra luftfartsmyndighetene sa klart ifra hva de mente om sånne som Ali: "Vi har nok av sånne folk her, vi burde heller hjelpe våre egne". Luftfartsmyndighetene klarte også å stoppe to personer før de kom seg over gjerdet. I tillegg til sine rasistiske teorier, gjorde den ene av dem det helt klart at de hadde lov å bruke vold for å hindre oss i å komme inn. Han viste det også i praksis ved å slå og å brekke fingrene løs fra gjerdet. De gjorde aldri forsøk på å tilkalle politiet, men valgte å stå for volden selv. Slik stiller Luftfartsmyndighetene behjelpelig opp i tvilsomme utsendelser.

Politiet nektet Alis advokat å snakke med sin klient før han ble sendt ut av landet. Dette er brudd på alle regler. Verken advokat, presse eller hans verge fikk beskjed om hvilket fly han ble sendt med.

Til Barnets Beste..?

Hva er det som gjør at en 17 år gammel iransk gutt blir så viktig at det blir satt ut politispanere foran en kirke for å arrestere han og sende han ut av landet? Hva er det som får regjeringen til å sette inn alle krefter på å dekke ulovlighetene som blir begått i forbindelse med utsendelsen av Ali? Regjeringen har sagt at barn i kirkeasyl skal få lov til å gå både i barnehage og på skole. Det fikk ikke Ali lov til. Odd Inge Aure kunne ikke svare på hvorfor reglene for barn i kirkeasyl ble brutt når det gjaldt Ali. Men kaller han en løgner og en snylter, og det er alt som skal til for å rettferdiggjøre behandlingen Ali har blitt utsatt for de årene han har oppholdt seg i Norge.

Politiet nektet Alis advokat å snakke med sin klient før han ble sendt ut av landet. Dette er brudd på alle regler.

Denne regjeringen har opprettet en verdikommisjon som skal se på vanlige folks normer og verdier. Hvilken verdi er det regjeringen viser oss når det lar politifolk banke opp en gutt på 17 år, dope han ned og sette han på flyet til Iran iført kun en tynn jakke og uten sokker i skoene? Er rasisme og smålighet verdier de synes er viktige å lære videre?

I desember i fjor fikk Justisminister Aure beskjed om at det var kommet nye opplysninger i Alis sak. En iransk mann som var ansatt ved den norske ambassaden i Teheran har fortalt at han har løyet om at Ali har kontakt med foreldrene sine fordi han ble presset og truet med at han ville miste jobben sin. Justisminister Aure sier at Ali sendes tilbake for at foreldrene skal ta seg av ham. Men ingen har klart å oppnå kontakt med foreldrene. Ankesaken hans skal opp for retten i slutten av mai, men Aure kunne ikke vente på det. Hvorfor så travelt? Hun sier resultatet vil bli det samme som i den forrige saken til Ali. Slik overprøver Aure det norske rettsvesenet, og det kan hun gjøre fordi hun vet at rettsapparatet spiller på lag med regjeringen. Men det må da være småflaut for en såkalt rettsstat at en justisminister kan fortelle om utfallet av en sak flere måneder før dommen er falt. I Alis sak i mai skal det føres to vitner fra Norges ambassade i Teheran som sier at Justisdepartementet og ambassadens norske ledelse presset dem til å være alibi for at Ali var blitt sett sammen med sine foreldre i 1996.

Ali ble sendt ut via Frankurt. Legeerklæringen fra Ullevåll ble fakset til Lufthansa, men det hjalp ikke. På flyplassen stod vergen hans, og hans nærmeste venner og gråt. Over hundre personer gjorde det de kunne et par døgn. Det positive var at så mange stilte opp. Det negative var at vi har fått en ny iskald regjering, som lokker med liberal flyktningepolitikk, men som har vist sitt sanne, kristne, hyklerske ansikt.

Massemobilisering

På to dagers varsel ble det mobilisert tusen mennesker til demonstrasjon foran Stortinget. De folkevalgte satt trygt beskyttet bak franske gjerder og en skog av politimenn i kamputstyr. *"Fy, fy, fy, jeg må spy, Aures hjerte er av bly!"* ropte tusen mennesker mens de viste finger'n og knyttneven til politikerne som nysgjerrige kikket ut fra vinduene i Stortingssalen. De kunne ikke unngå å høre ropene fra folkemengden utenfor. - Akkurat nå kan det være fristende å si at støynivået ikke skal avgjøre norsk asyl og flyktningepolitikk, var Aure - den gode samaritans - kommentar fra stortingets talerstol. Nei, norsk asyl og flyktningepolitikk er solid forankret i rasisme og økonomisk spekulering. Så mye for regjeringens lovnader om en ny og mer menneskelig politikk, fri for firkantet byråkrattenkning.

Inntil denne demonstrasjonen, to dager etter utsendelsen, var også de fleste norske medier rystet over behandlingen av Ali. Men så bråsnudde de. Regjeringens argumentasjon og ryktemakeri gikk rett hjem hos godt oppdratte journalister. De begynte å mistenkeliggjøre Ali og hans verge verge, de lot Charge d'affaires ved den norske ambassade i Iran kaste ut påstander om at Ali sikkert var dratt på ferie til det Kaspiske hav sammen med sin styrtrike familie uten å undersøke om påstandene var sanne. Og den norske regjerings snylte-argumentasjon gikk rett hjem. *"Forlatt barn eller lykkejeger"* er overskriften i VG, og videre *"Ali er en løgner mener byråkratiet."* Hele presse-korpset snudde i løpet av en dag og begynte å spy ut dritt for å mistenkeliggjøre Ali og de som hadde jobbet med saken. *"Ali har lurt dere. Dere har satset på feil sak. UDI og Justisdepartementet hadde rett hele tiden."*

Ingen aviser snakket lengre om en 17 år gammel gutt som hadde sittet i kirkeasyl i 15 måneder, som hadde blitt dumpet her av foreldrene som trettenåring for å bli sendt ut i tvangstrøye av norske myndigheter, som ble kidnappet av sivile politifolk på kirketrappa, som i fortvilelse slo hodet i celleveggen, som

Fortsetter side 35

I KRIG OG KJÆRLIGHET

April 1940 marsjerte titusenvis av unge kjekke menn i uniform inn i norske bygder og byer. 5 år senere dro de ikke fullt så ranke hjem igjen til Tyskland. De etterlot seg 9000 spebarn og enda flere ungpiker som snart ble erklært rettsløse. Okkupasjonsmaktas kvinnesyn var aldeles ikke vanskelig å svelge for gode nordmenn.

I krig blir kvinners seksualitet et politisk spørsmål. Hennes livmor er nasjonens eiendom. Systematisk voldtekt blir en krenkelse og en okkupasjon, ikke bare av kvinnen, men også av mannen og hans nasjon. Kvinnens frivillige omgang med fienden blir landssvik. Barn som følge av slike forhold blir annenrangs borgere.

"Folkeætten"

Kvinnens livmor ble spesielt framhevet som nasjonalskatt av de statene som hadde rasisme som statsbærende ideologi. En barneproduserende, «raseren» kvinne var fundamentet i folkestammen som utgjorde nasjonen.

Også i Norge levde ideen om en folkestamme i førkrigstida. Denne fikk god næring etter unionsoppløsninga i 1905. Behovet for å markere avstand til «daner» og «gøter» - dansker og svensker, skapte en rekke kvasi-vitenskapelige eugeniske* teorier.

Doktor Jon Alfred Mjøen utgav boka «Rasehygiene» i 1915, etter å ha studert i Tyskland. Han beskrev «den nordiske rasesjel», og advarte mot utvanning. Mjøens eugenikk var omstridt, men inspirerte til blant annet steriliseringsprogrammer, ledet av lege og psykolog Johan Scharffenberg.

Nasjonal Samling programfestet sterilisering, «for vern av folkeætten», og sa klart i fra hvor ansvaret lå. Familien og hjemmet skulle vernes av rasemessige årsaker, og «vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet høines». Videre bør: «vaneforbrytere, sinnssyke og arvelig sterkt belastede personer som etter sakkyndiges mening ikke får sunne barn, berøves forplantningsevnen».

Kort etter Tysklands invasjon steg Nasjonal Samlings medlemstall til bortimot det dobbelte. I løpet av første krigsår nådde partiet ett medlemstall på 43.000, sammensatt fra de fleste lag av befolkninga. Etter hvert som kulda tiltok mot okkupasjonsmakta, stagnerte veksten. Som NSDAP i Tyskland var NS partiet hvor hele befolkninga kunne delta. Etter tysk modell bygde man opp ungdomslag, hird, barnelag og kvinnelag.

NS ble aldri mer enn et marionettparti for okkupantene. Herjet av indre stridigheter etterlot de seg få spor i samfunnet.

Kvinnelaget, dominert av NS-medlemmers hustruer, er knapt synlige i våre historiebøker. Et noe tydeligere bilde har vi av en gruppe kvinner som ble anklaget for landssvik med sitt kjønn, på folkemunne: tyskertøsene.

Landssvik?

Rikspolitisjef, Anders Auli, delte i 1945 landssvikmistenkte kvinner i tre grupper. Første gruppe omfattet «prostituerte og venerisk syke». Disse pleide omgang med okkupasjonsmakta hyppig og forretningsmessig. Andre gruppe var de kvinnene som ikke bare tilbød sex eller kjærlighet, men som også fungerte som angivere mot betaling som ekstra rasjoneringskort og nye silkestrømper. Disse kvinnene nøyde seg ikke med menige, men fant sine makkere blant offise-

Medlemmer av jentehirden på et kurs i spedbarnsstell i 1942

rer eller i SS. Den tredje gruppen var den aller største, og jentene i denne kategorien fikk antakeligvis fikk de hardeste straffene etter 1945. Dette var ungpikene som gjennom krigen forelsket seg, og hadde et forhold til en tysker.

De første månedene av okkupasjonen var motstanden sporadisk. Forholdet til de fremmede soldatene bar mer preg av nysgjerrighet enn hat. Mødrene advarte sine døtre, de tyske offiserene advarte sine soldater. Men snart kunne man likevel se uniformskledde tyskere arm i arm med norske kvinner. Ettersom motstanden våknet i folkedypet, ble omgang med tyskere mistenksomt og forholdene mer lyssky.

Tyske myndigheter ble snart interessert i jentene som opptok deres soldater. Jentenes arveanlegg og egnethet som mulig tysk mor ble etterforsket.

I 1945 undersøkte rettsapparatet den samme gruppen. Rapportene gir oss et bilde av den typiske kvinnelige «landssviker». Gjennomsnittsalderen var lav - for mange var en tysk soldat den første kjærligheten. Hun kom fra et upolitisk hjem, var sjelden faglært eller medlem av en arbeiderorganisasjon. Yrkesgruppene hushjelp og servitør var strekt representert, man kan tenke seg at disse kom i kontakt med tyskere i arbeidssammenheng.

LEBENSBORN

I 1942 lå 884 søknader om norsk-tysk ekteskap inne på rikskommisærens kontor. 139 par var allerede smidd i hymnens lenker. For å få innvilget søknadene måtte både brud og brudgom oppvise husholdningsregnskap og «raseren» slektstavle. Giftemålene var få i forhold til søknadsmengden, mot slutten av okkupasjonen hadde 440 par inngått ekteskap.

Om ekteskap knapt ble innvilget, kunne ikke rikskommisæren forhindre andre varige resultater. Omtrent 9000 barn kom til verden i perioden 1940-46 med norsk mor og tysk far.

I 1942 kom den tyske organisasjonen «Lebensborn» til Norge. I Tyskland var Lebensbornhjem oppretta fra 1935 som en mor og barn-enhet, for å avle fram overmennesket. I Norge ble hjemmene oppretta for å ta seg av det tyske arvestoffet født av norske kvinner.

Å vente barn med en tysker ble stadig mindre akseptabelt gjennom krigsårene. Kvinnene risikerte folkesnakk og mobbing i lokalmiljøet. I verste fall satte familien den gravide datteren på gata og det var heller ingen selvfølge at barnefaren stilte opp. Før avreise fra Tyskland oppfordret minister Himmler soldatene til å gifte seg og få minst ett barn. Slik skulle soldaten ha gitt sitt bidrag til «volkskorper», den tyske folkekroppen (se AFA #17), sjøl om han skulle falle ved fronten. Mange av de menige og i stor grad offiserene var gift og hadde barn i hjemlandet.

Lebensbornhjemmene ble trygge havner for unge jenter som ikke hadde annet enn sin voksende mave og fordømmelse fra omverdenen. Man oppretta mottakerstasjoner for hjemmene i de større byene. Selve hjemmet var plassert skjermet fra folkesnakket, i gamle hoteller på landet. De to største på Østlandet lå på Kleppe og ved Hurdal verk.

Lebensbornhjemmene fungerte både som fødehjem og mødrehjem etter fødsel. Barnet var alltid i sentrum. De små nyfødte var bidrag til volkskorper. Oppfyllte mor de rasemessige kravene kunne knøttet adopteres bort til en tysk familie. De rasemessige kriteriene ble undersøkt allerede når kvinnen skulle legges inn på hjemmet. De med «dårligere» arveanlegg havnet på andre hjem eller avdelinger enn de med gode. Alt i alt fødtes nesten 6000 barn på slike hjem i Norge.

"LA DEM FÅ EN LÆREPENGE"

8. mai 1945 var krigen over for de fleste nordmenn. Nå begynte krigen i rettsapparatet. Bare timer etter frigjøringen var gatene fulle av folk som jakta på tyskernes medløpere. «Tyskerjentene» var blant de mest populære målene. Antakeligvis ble flere jenter beskyldt for samkvem med fienden enn de som faktisk hadde hatt det. Et dårlig rykte, tyskkunnskaper eller foreldre i NS var mer enn nok for de unge guttene på landssvikerjakt. Fikk man tak i en tyskerjente kunne man klippe håret av henne, gni kjønnsorganet inn med nesle, bortføre henne og i verste fall internere og deportere henne.

Internering av jentene ble satt igang for å verne dem mot folkevreden. Det norske politikorpset, trent i Sverige, samlet sammen jenter og kvinner med mistanken mot seg. Ni interneringsleire ble oppretta ved de større byene. 2000 Oslojenter tilbrakte det neste året på Hovedøya.

Politikorpsets intensjon om å verne var blandet med hevntanker og skadefryd. Kvinnene sjøl beskriver interneringsleirene som fangeleire. En av de større leirene, «Pølsemaskinen» ved Mandal, fungerte også som utskipingshavn for tyske soldater og deres norske kjærester. Spedbarn var heller ikke en sjeldenhet blant de internerte. Hele familier satt og ventet på deportasjon til Tyskland. Soldatene fikk lov til å ta med seg 20 kilo bagasje hjem. Kvinnene fikk med seg det de gikk og sto i. Smykker og andre personlige eiendeler ble beslaglagt som en slags «krigserstatning» for landssvik. Pølsemaskinen var for mange det siste de så av sitt fødeland.

..ER ALLTING LOV?

En del av de internerte kvinnene var helt klart landssvikere. De som hadde mottatt økonomiske eller politiske fordeler for angiveri og spionasje fikk sin rettssak og straff. Langt flere fikk sin straff utenfor rettsapparat og lovverk. Kvinner ble rundjult, bøtelagt, fengslet og fratatt statsborgerskap uten å ha begått noen annen forbrytelse enn en forelskelse til en mann av feil nasjonalitet. Utestegning av lokalsamfunn og familie, eller et liv i utlendighet straffer disse kvinnene og deres barn den i dag. Over 50 år etter.

Paradoksalt nok var det det nye frie Norge som så til at kvinnene fikk en straff den tidligere okkupasjonsmakta ville bifalt. Nazistene reduserte kvinnene til fødemaskiner på 30-tallet. Kvinnen var statens eiendom gjennom sin livmor. Kvinnens følelser var underlagt hennes nasjonalfølelse. Nordmenn dømte på 40-tallet tusenvis av sine egne kvinner etter samme «paragraf». Kvinnen svek sitt land, krenket nasjonens eiendom og stolthet med en av de få ting hun kunne kalle sitt eget - sin egen kropp.

• *Eugenikk*- pent ord for rasehygiene. Omfatter befolkningsgrupper i tillegg til hudfarge.

KILDER:

Berge Furre: Norsk historie 1905-1990, Samlaget 1993

Sigurd Senje: Dømte kvinner, Pax 1986

Astrid Leira: Kjærligheten har ingen vilje, Tiden 1987

Vidar Grønli: Kjærlighet under hakekorset, Tiden 1989

Dette er fjerde del i en serie om kvinner og fascisme. Fascismen har antageligvis det mest reaksjonære kvinnesynet vi kjenner til, likevel finner vi jenter og kvinner i nazistiske og fascistiske organisasjoner, som f.eks. «Valkyria» i Norge. At kvinner i det hele tatt opptrer politisk er uforenelig med fascistisk ideologi der kvinnen skal sitte hjemme, passe barna, stelle for mannen, stadig være gravide, føde barn til krigsmaskinen - kort sagt, ta seg av den «lille» verden. Tidligere deler stod i AFA magasin nr 15, 16 og 17 og tok for seg kvinnenes situasjon i Italia og Tyskland på 20, 30 og 40-tallet. Hva skjedde i et okkupert land som Norge der herrefolket var på tokt?

DØD OVER kontantstøtta!

Under de vakre argumentene for kontantstøtte ligger det en dyp reaksjonær politikk. Forslaget er et kraftig angrep på kvinners rett til arbeid og økonomisk selvstendighet og et redskap for å rasere de offentlige tilbudene, med de følger det får for ansatte og brukere.

"Kvinner har valgfriheten, de tvinges ikke til å velge kontantstøtte" kunne Valgerd Svarstad Haugland fortelle da KrF la frem forslaget om kontantstøtte i slutten av 1997. Kontantstøtte skal være et mindre pengebeløp mødre som velger å ikke ha barna i barnehage skal motta. For mange hørtes dette flott ut å ha denne valgfriheten, men la oss heller spørre: ***Hvilken valgfrihet?*** Jo, vi kvinner blir økonomiske avhengige av mannen og går et skritt tilbake til 50-tallet der kvinnen var trygt plassert innenfor hjemmets fire vegger. Valgerd og KrFs kvinnesyn er det ikke noe tvil om. De går aktivt inn for å binde kvinnen tilbake til kjøkkenbenken. De bruker en lønn som kvinner med barn ikke kan leve av som lokkemiddel. Hvis du da driter i kontantstøtta og velger å ha ungene i barnehagen og forsette å jobbe, så må du ikke tro at KrF vil la deg gå ustraffet. Barnehageplassen kan du regne med at blir dobbel så dyr. Og med kontantstøtta vil barnehager legges ned og da er du heldig om du i det hele tatt får en plass.

> **_Folk skal bestikkes til å ikke bruke de offentlige tilbudene ved å tilbys penger for å bruke de private._**

Underbetalte kvinner jobber mye

Valgerd mener også at vi kvinner tilbringer alt for liten tid med barna våre. Men la meg fortelle deg en ting: Kvinner jobber så lenge fordi de tjener så lite! Flesteparten av de kvinnedominerte yrkene er underbetalt. Dette fører til at alenemødre som bare har en inntektskilde må jobbe seg i hjel for å tjene nok til å kunne betale de rådyre barnehageplassene. Så Valgerd, løsningen er ikke å lenke oss fast til hjemmet og gi oss noen få tusenlapper i måneden, men å gi oss 6-timers arbeidsdag med en lønn vi kan leve av og gratis barnehager til alle. Bruk heller pengene til å bygge flere barnehager og gi oss kvinner muligheten til et selvstendig liv.

Kontantstøtta vil ikke bare ramme kvinner alene, men samfunnet generelt. KrF og de andre partiene på høyresida oppfordrer folk til å droppe det offentlig fordi det ikke er bra nok og heller velge private bedrifter. Dette er kun et skritt på veien til et samfunn hvor alle som driter penger kan gjøre som de vil, mens vanlige folks behov og problemer blir overlatt til politiet og rettsvesenet.

Privatisering er stikkordet. Vi ser at FrP- politikerne allerede har vært ute og foreslått tilsvarende ordninger for skoler og eldreomsorgen. Disse vil ha private skoler og eldrehjem. Folk skal bestikkes til å ikke bruke de offentlige tilbudene ved å tilbys penger for å bruke de private. De legger ikke en gang skjul på at forskjellene mellom fattig og rik vil få en drastisk økning. Men ikke en gang der vil diskrimeneringa stoppe. I vår uttalte Vidar Kleppe at kontantstøtte ikke bør utbetales til innvandrerkvinner, fordi de da ville ende opp med ti unger og gå høygravide hele tiden. Denne ideen har han fått av sin kamerat i Frankrike. Le Pens parti Nasjonal Front satte disse tiltakene i verk i vinter. Narkotikamisbrukere og sosialklienter bør heller ikke få noen penger, mener Kleppe. Da er det vel solklart hva FrP vil: Kontantstøtte skal bare utbetales til lovlydige, pliktoppfyllende, helnorske familier og løsningen for alle som faller utenfor A4-samfunnet er straffetiltak.

Det bør ikke være tvil om at kontantstøtta aldri vil tjene kvinnen og kvinnekampen. Den vil være med på å presse oss tilbake til et samfunn der kvinners sinn, ideer, tanker, følelser, behov og rettigheter blir presset innenfor hjemmets fire vegger.

ANTIFASCISTISK RUNDTUR

OSLO

Knivstikking på Sinsen

I midten av februar skjedde det nok en stygg voldsepisode fra nazister som like godt kunne endt med drap (Se også artikkel senere i bladet). Etter at André Hemmingsen, beboeren av den leiligheten Johnny Olsen skjøt fra den 17. mai 1996, flyttet til Sinsen, har det vært endel nazi-aktivitet i området. På vei fra Hemmingsens nye leilighet til øldrikking på gamle Renna, restaurant Rendezvous i Trondheimsveien, kom et 20-talls fulle nazister over et par unge menn de syntes hadde for mørk hud.

Feigheten til 20 nazister kjenner ingen grenser, så de overfaller den ene mannen og sårer han livsfarlig med flere knivstikk, før de går videre til Renna for å drikke øl. Der blir tre av nazistene senere pågrepet fordi de har masse blod på klærne. Hovedmannen også denne gangen antas å være Werner Holm fra Harestua, tidligere dømt blant annet for overfallet og knivstikkinga av en mann på Oslo S 17. mai 1997, overfall på en tilfeldig 14-åring i Hønefoss, knusing av et ølglass i ansiktet på en antirasist og for korsbrenning utenfor en chilensk flyktningebolig på Harestua.

Heldigvis ble overfallet på Sinsen besvart med massiv mobilisering fra antirasister, og over 300 mennesker gikk i tog mot nazivold og rasisme søndagen etter. Det var utrolig flott med en så rask og kraftig reaksjon på denne rasistiske volden, og det har ikke vært så enkelt for nazistene å marsjere på Sinsen etter dette.

Antirasistisk reaksjon

Den 20. februar var det demonstrasjon på Lambertseter som rasksjon på hendelsen noen dager tidligere, der en person blei banka opp av nazister. Se artikkel side 26.

Boligaksjon

23. februar okkuperte 35 sinna ungdommer kontoret til byråd Olaf Stene på Oslo Rådhus. Boligaksjonen -98 var i gang. I Oslo finnes det omtrent ikke utleieboliger å oppdrive, og de få som finnes er vanvittig overpriset. Stemningen var stor de fire timene okkupasjonen varte før onkel politi kom og bar demonstrantene ut. 3000 kroner i bot var takken for en svært vellykket aksjon. Oppfølgingen kom allerede den 25. februar med demonstrasjon fra Jernbanetorget til Rådhuset med rundt 150 deltagere. Denne gangen tok snuten ingen sjanser og hadde sperret av Rådhuset med utallige franske gjerder. Nye aksjoner fra Boligaksjonen -98 er under planlegging.

Løslat Mumia Abu Jamal

Etter noen oppbyggelige punktdemonstrasjoner foran den amerikanske ambassade, tok Støttekomitéen for Mumia Abu Jamal den helt ut den17. mars og okkuperte taket på ambassaden. Fire personer med parolen: "Justice for Mumia" holdt taket i én time, før politiet fikk summet seg såpass at de fikk skaffet en stige. Demonstrantene ble påsatt håndjern, fikk noen timer på glattcella og 3000 kroner i bot. Det ble en svært synlig markering ut mot den trafikkerte Drammensveien. Støttekomitéen vil fortsette arbeidet for å få oppmerksomhet rundt Mumia Abu Jamal's sak.

Mumia Abu Jamal har sittet fengslet i17 år i USA, anklaget for mordet på en politimann. Mordet har han ikke utført, men han var, og er en kjent politisk aktivist fra Black Panther- og MOVE-bevegelsen. Nå sitter han på Death Row- dødsgangen, og støttekomitéer over hele verden intensiverer i år arbeidet for å få saken hans opp igjen. Klarer vi det ikke, er det mye som tyder på at de amerikanske myndighetene vil henrette ham i løpet av dette året.

Aksjon Stopp nazistene

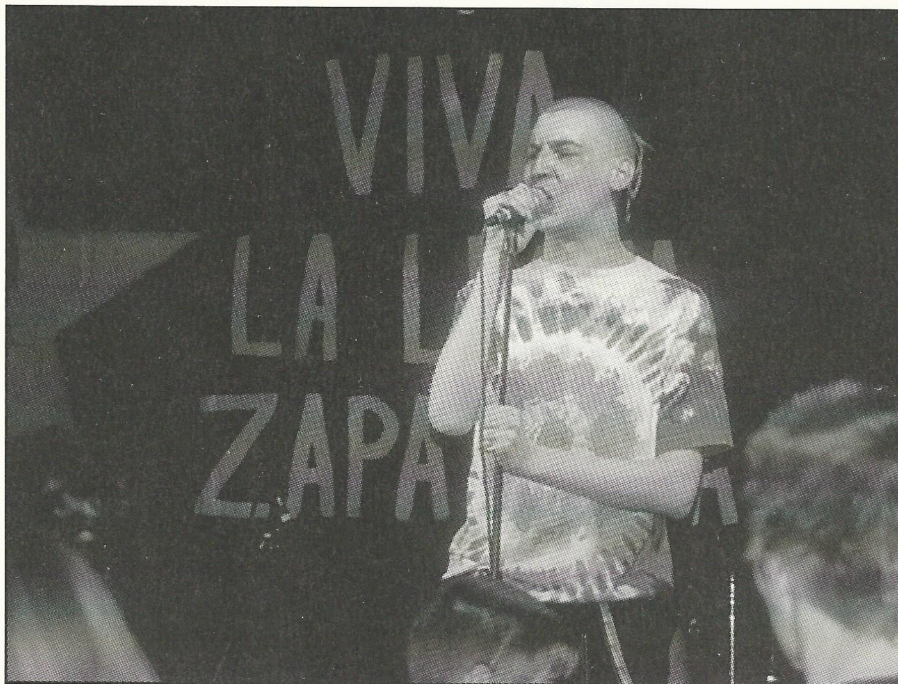
Aksjon Stopp Nazistene er igjen stablet på beina, og i forbindelse med mobiliseringa til demonstrasjonen den 18. april mot nazisme og mot nazikonserter har vi klart å komme oss ut i bydelene. Vi har prioritert Oppsal/Bøler hvor det er rapportert om mye nazivirksomhet den siste tiden, men har også vært andre steder. Nazister har vi overhodet ikke sett noe til, men de antifascistiske løpesedlene har gått unna som det velkjente varme hvetebrødet.

Du får meg til å spy

For fjerde gang arrangerte Blaze go-go bar NM i stripping i slutten av mars. Som vanlig sperret politiet av hele området med franske gjerder for å hjelpe arrangørene å avikle arrangementet. Rundt hundre hissige mennesker demonstrerte mot dette norgesmesterskapet i

Fra Mumia-aksjonen utafor den amerikanske ambassaden

Bøyen Beng på konsert i Hønefoss

menneskeforrakt. Noen av de mest provoserende gjestene ble dynket i gjørme, fulgt av slagordet "Fy, fy, fy, du får meg til å spy". Nede i lokalet stinket det etterhvert som en slik forestilling skal gjøre. Noen heltemodige kvinner og menn hadde kommet seg inn og lagt igjen en passende mengde smørsyre. Dagbladet forteller at en spylignende lukt truet med å tømme Blaze, men når man har betalt over 300 spenn for å komme inn og har *"forsert et hundretalls illsinte og illrøde demonstranter, skjellsord, buing, banning og tunge politisperringer, ja da har man liksom bestemt seg."*

Vi kan legge til at Smørsyre trekker inn i alt stoff, gardiner, møbler og lignende og Blaze vil derfor i lang tid fremover lukte som resten av arrangementet: Dritt!

La Ali bli!

40 personer i sovepose utenfor politihuset er ikke hverdagskost, og lover godt for kampen mot regjeringas rasistiske utlendingepolitikk.

Ali, 17 år, fra Iran ble i slutten av mars brutalt overfalt av sivile spanere på en kirketrapp i Oslo. Han ble kjørt til politihuset og utover kvelden stømmet antirasister til. Politiet satte inn hester for å bli kvitt demonstrantene, men istedet for å la seg skremme, ble soveposer og liggeunderlag hentet frem og en antirasistisk camp ble etablert. Tidlig neste morgen fortsatte aksjonen med demonstrasjon i flere timer på Fornebu. 11 personer klarte å komme seg inn på rullebanen i et forsøk på å forsinke flyet. Men Ali ble sendt ut. Aksjonene for å få Ali hjem igjen fortsetter. Dagen etter utsendelsen demonstrerte 1000 engasjerte og sinte mennesker foran Stortinget og sener i uka kom flere hundre utenfor Justisdepartementet for å vise sin avsky. (Se artikkel side 18 og 19)

LILLEHAMMER

Det har har vært en stille vinter i AFA i Lillehammer, men nå er de på vei tilbake!

6. mai planleggers de i samarbeid med diverse ungdomsorganisasjoner (SU, RU, AUF, UV, UH) og elevrådene på de tre videregående skolene i byen en stor antirasistisk demonstrasjon gjennom Lillehammer by som skal slutte med en konsert.

Konserter

Det arrangeres også støttekonsert lørdag 2. mai på Felix Pub med Cockroach Clan og Skanksters, noe som helt sikkert bringer inn noen kroner og forhåpentligvis vil hjelpe på engasjementet i byen. At det er potensiale for aktivitet kunne en se i fjor med den store AFA-seksjonen i 1.mai toget som forhåpentligvis blir enda større i år. At det finnes friske folk i Lillehammer så en og i fjor sommer da en gruppe nazister fra Eidsvoll-området resolutt ble vist veien ut av byen av rundt 30 ungdommer.

AFA på Lillehammer ønsker og ideer utenfra og bedre kontakt med andre antifascister rundt om i landet. Ta kontakt!

Det er danna et nytt AFA-lag i Nedre Romerike!

AFA Nedre Romerrike
Post Restante
2000 Lillestrøm
Tlf: 93 29 30 93

HØNEFOSS

Bra vinter i Hønefoss

Det har i vinter vært imponerende stor politisk aktivitet i Hønefoss. Etter at Oslo-nazistene ikke turde å feire startskuddet på jødeforfølgelsen 9. november i Oslo, la de som kjent marsjeringa si til Hønefoss. Under den 20 minutter lange marsjen til naziene ble antirasister sperra inne i et konsertlokale av politiet, men det ble mer fart på sakene da folk endelig slapp ut. Et par bortkomne nazister fikk seg en solid løpetur før politiet redda dem unna.

Etter dette fulgte en lang rekke progressive aktiviteter i Hønefoss. Krystallnatta 9. november ble tradisjonen tro markert med fakkeltog, etterfulgt av konsert og et stort folkemøte noen dager etter. På folkemøtet, som forøvrig var begynnelsen på et bredere samarbeid mellom forskjellige organisasjoner i "Aksjon Stopp Nazistene", ble alternativet om å fysisk jage nazistene seriøst debattert, noe som må sies å være et stort skritt i riktig retning.

8. mars-feiring

Tradisjonen med å markere kvinnedagen 8. mars ble igjen tatt opp i år, sterkt dominert av jenter fra det antirasistiske ungdomsmiljøet. Ringerike Antirasistisk Ungdom er igjen kommet seg opp av dvalen og har nå rundt 20 aktive medlemmer. Nylig ble også tråden tatt opp der den glapp for alt for lenge siden, da RAU`s organ "Reager" kom ut i nytt format med første nummer i 1998. RAU stod også bak det glimrende initiativet til en støttekonsert for opprøret i Chiapas 21. mars. Band som Homeless, SPOOKS og Swingers fra Hønefoss, samt Bøyen Beng og Gatas Parlament fra Oslo trakk fullt hus. Et solid overskudd vil gå som støtte til Zapatistene i Mexico og deres kamp for en rettferdig fordeling av resursene.

Nazistene gir opp

Nazistene har tilsynelatende gitt opp forsøket på få overtaket i Hønefoss. Marsjen natt til 9. november var så godt som uten lokal deltagelse. Unntaket var Kjell Arne Karlengen, nå bosatt i Oslo, som denne gang var en av de sentrale aktørene. Hva nazistene har i vente

om de igjen prøver seg i Hønefoss fikk de en forsmak på tirsdag 24. februar da Karlengen skulle i retten og vitne mot en antirasist. Dette forøvrig som et etterspill etter at Karlengen i februar i fjor, etter han ble observert i sentrum, så vidt kom seg unna med bilen sin gjennom en byge av stein. Denne gangen hadde han bl.a. medbragt Fritt Forum redaktør og nazileder Michael Knudsen. Men heller ikke denne gangen fikk nazistene og bilene deres et blidt møte med Hønefoss. Kanskje litt pinlig å kjøre hjem med en bil som etter litt kunstnerisk aktivitet med sprayboks fortalte alle hva slags nazisvin som kjørte i den.

Ønsker du kontakt med antirasister i Hønefoss kan du skrive til Ringerike Antirasistisk Ungdom, pb. 332, sentrum, 3501 Hønefoss.

DRAMMEN

Spennende aktivitet i Drammen

I Rød Ungdom-bastionen Drammen foregår det en rekke konstruktive aktiviteter, slev om en aldri hører stort fra stedet. I byen som Tom Mathiesen og Herodes Falsk omtaler som Norges største veikryss er det faktisk en del seriøs ungdom som jobber med antirasisme og kvinnekamp. Miljøorganisasjoner, dyrevernorgansisasjoner og egne grupper for homofil og lesbisk ungdom er blant alternativene du kan velge mellom. Ungdom i byen har også klart å kjempe fram et kulturhus med imponerende stor aktivitet, til tross for at selvstyringa er manglende. Både krystallnatta 9. november og kvinnedagen 8. mars ble i vinter som tradisjonen er markeret med demonstrasjonstog. Sterke gjenger med både norsk og utenlandsk ungdom gjør nok også sitt til at nynazistiske gjenger vil få problemer hvis de prøver å få fotfeste i byen. Dette til tross for at Drammen er det eneste stedet i landet hvor Stopp Innvandring har sin egen representant i kommunestyret, og et raskt blikk i den blå/brune lokalavisa Drammens Tidene/Buskerud Blad kan gi senskader i lang ettertid.

Et AFA-lag som håper å kunne være et alternativ også for antifascister som ikke finner seg til rette i de tradisjonelle hierarkiske organisasjonene er på planleggingsstadiet. Interesserte bes ta kontakt med et av de andre AFA-lagene. Disse formidler henvendelser videre, da det enda ikke er oppretta noen adresse i Drammen.

TRONDHEIM

Opptur i Trondheim

Stortingsplassen i Oslo var omgjort til et lite sirkus onsdag 25. mars. Den rivningstruede bydelen Svartlamon i Trondheim var på tur, for å få oppmerksomhet rundt sin kamp mot riving. Og oppmerksomhet fikk de! Flammeslukere, musikk, blinde "rettsgudinner", og kjendis-appeller gjorde at trøtte Osloborgere stoppet opp i det fine vår-været. Markeringen var avslutningen på en aksjonsuke i Oslo, hvor beboerne har delt ut løpesedler, hatt gateteatre og snakket med stortingsrepresentanter. Kampen for å redde den gamle arbeiderbydelen har gitt aktivistene i Trondheim en ny giv, og det politiske miljøet er nå større enn på lang tid. 28. januar samlet rivingstrusselen over 1000 mennesker til demonstrasjon!

Husokkupasjon

Den politiske oppturen startet i september, da noen kreative fotball-entusiaster arrangerte flere fotballkamper i Trondheims største veikryss. Mange nye og unge folk dukket opp for å protestere mot bilismen, og dette inspirerte til en husokkupasjon. Inherredsveien 2b. ble okkupert i høst, tanken var å bruke huset som bolig for unge folk. Politiet hadde, ikke uventet, en annen mening, så okkupantene ble brutalt kastet ut 26. november.

Selv om denne okkupasjonen ble stoppet, lever det gamle okkuperte huset, UFFA, fortsatt. Kurdernes Venner har nettopp flyttet inn, og internasjonal solidaritet vil være sentralt på UFFA framover. I forbindelse med massakren i Chiapas (se AFA #17, s. 8) aksjonerte trønderne mot det mexicanske konsulatet, som ble stående igjen med en adskillig mer fargerik fasade...

Kamp mot statlig rasisme

Statlig rasisme ble satt på dagsordnen da to, unge kenyanske jenter skulle bli utvist i januar. På kort varsel ble 200 mennesker mobilisert til en en demonstrasjon på torget i byen. Demonstrasjonen gikk senere til politistasjonen, og ga politiet en massiv og kraftfull protest på deres brutale behandling av mennesker på flukt.

Denne demonstrasjonen ga inspirasjon til videre antirasistisk arbeid, og i forbindelse med den velkjente "Ali-saken" ble det igjen trommet sammen en spontan demonstrasjon.

I Trondheim mangler man heller ikke framtidsplaner: 18. april feirer Svartlamonbeboerne ordfører Marvin Wiseths avgang, og i 1. mai toget blir kampen mot riving av Svartlamon hovedparole. Ellers er alle interesserte hjertelig velkomne på musikkfestivalen "Eat the rich", 12.-14. juni.

HAMAR

Hamar Antirasistisk Ungdom (HAU) har starta opp igjen etter et år med liten aktivitet. Det viste seg at interessen for en antirasistisk organisasjon var stor, og i løpet av kort tid har de fått mange medlemmer.

HAUs første store arrangement var noe de kalte for "Antirasistiske dager", som ble knytta opp mot Krystallnatta og pågikk helga 8. - 9. november i fjor. Dagene besto i stand i gågata i Hamar, antirasistisk kafé, foredrag, videokveld og konsert. Det hele ble avsluttet med fakkeltog på Krystallnatta, og dagene kan sies å være et bra arrangement som ga HAU mye penger og oppmerksomhet.

Nylig arrangerte HAU en internasjonal dag i samarbeid med Senterungdommen, med flere foredrag for - desverre - et heller mindre publikum.

I samarbeid med SV, Hamar Ungdom mot EU og SOS Rasisme arrangerte de en demonstrasjon til støtte for Ali. Til tross for drittvær og kort tid til mobilisering møtte omlag 150 folk. Til å være en liten by som Hamar er dette kjempebra!

Hamar har masse planer for fremtiden. Først vil de konsentrere seg om å komme under tak, og de planlegger en foredragsrunde på diverse skoler. I begynnelsen av sommerferien blir det antirasistisk jam ved Mjøsa.

Hamar ønsker å opprette bedre kontakt med andre rundt omkring i landet, og er det noe på gang, ta gjerne kontakt! Skriv til Hamar Antirasistisk Ungdom, PB 180, 2301 Hamar.

Antifascistisk Aksjon oppfordrer alle våre lesere til å la andre antifascister få vite hva som foregår på ditt hjemsted. Send inn rapport til Antifascistisk rundtur på diskett, som e-mail, faks eller som brev til AFA. Du kan også ringe AFAs tipstelefon dersom det er noe du lurer på. Adresse og telefonnummer finner du på side 2 i bladet.

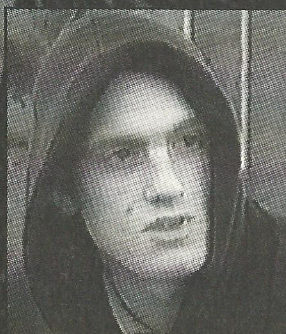
Fortsatt nazister i FpU

I følge sikre kilder er Tommy Tangen, tidligere en meget sentral person i nynazistmiljøet på Hønefoss, medlem i Fremskrittspartiets Ungdom (FpU).

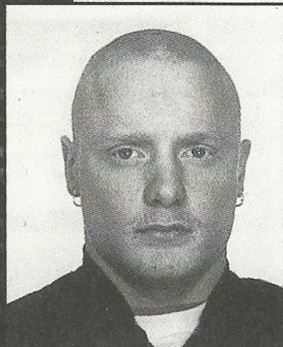
I februar 1996 ble det offentlig kjent at et titalls nynazister i Oslo hadde meldt seg inn i FpU, og at de hadde oppnådd innflytelse i organisasjonen. Blant annet ble Tangens venn og Vikingleder Eirik Solheim, foreslått som lokallagsleder og holdt foredrag i FpU-regi. I mars 1996 gikk AFA-bladet ut med informasjon vi satt inne med om Tangens medlemskap, samtidig som en sentral person fra FpU i Hønefoss ble advart om forholdet. Nå, over to år senere, vet vi at en annen person sentralt i Buskerud FpU jobber for å ekskludere Tangen fra organisasjonen.

Det sentrale punktet FpU og nynazistene er uenige om er sansynligvis ikke f.eks. innvandringsspørsmålet. Det er vel heller deler av Tangens terror og voldsaktiviteter som FpU frykter vil sette organisasjonen i et dårlig lys. I nazistenes eget blad Patrioten nr. 1/96 stod telefonnummeret til Tangen oppført som kontakttelefon dersom en ville henvende seg til Norsk Arisk Ungdoms Front (NAUF) i Hønefoss. NAUF var på samme tid intervjua i en lengre artikkel i Ringerikes Blad, der de stod fram med skytevåpen og sa de var villige til å drepe. Etter dette har Tangen en lang rekke volds- og terrorepisoder på samvittigheten. Spesielt har Tangen hatt en forkjærlighet for skytevåpen. Bl.a. skjøt han flere skudd etter en antirasist i Hønefoss 15.januar 1996. 6. oktober det samme året slo han et spikerballtre i hodet på en ung antirasist, også dette i Hønefoss. Sist vi så Tangen så han ut til å kose seg i samvær med hans gode venn Kjell Arne Karlengen og deres medbrakte nazileder og favoritt redaktør Micael Knutsen under en rettsak mot en antirasist i Hønefoss 24. februar i år. Ellers driver han for tiden stort med salg av amfetamin og skytevåpen.

Nazibråk på Lambertseter

Espen Machac

Fredag 20. februar var det demonstrasjon på Lambertseter etter at en ung kurder var blitt banket opp av nazier tidligere i uka. Bak overfallet stod blandt annet Nikolay Kvisler, skallen som var så overoppheta under nazi-konserten i Nittedal nyttårsaften at han måtte gå med bar overkropp forran pressefotografene ute i snefføyka, for det kan da ikke ha vært den elendige og stygge hakekors-tatoveringen sin han ønsket å vise frem? På Lambertseter hadde han trøye på, men også et våpen i hånden da han truet noen 14-åringer ved Symra Kino. Det gikk også rykter om at det ble avfyrt skudd, mens andre mener dette var en kinaputt nazistene kastet. Etter deres heltemodige skremsler mot ungdommene utenfor kinoen, hev nazistene seg inn i Kvislers røde Mazda 626 med registrerings-nummer BC 44586 og to store norske flagg for å dekke over rusta på forskjermene.

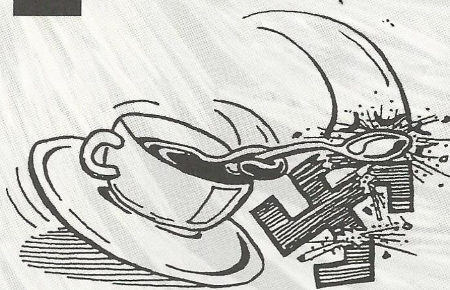

Nikolay Kvisler

Senere ble Nikolay Kvislers bil funnet, og han og Espen Machac ble innkalt til avhør av politiet. Etter å ha gjemt seg under madrassen hos mor i to dager, meldte de seg for politiet. Etter avhøret blei de løslatt, men er fortsatt sikta for legemsfornærmelse og trusler. Våpenet det blei trua med blei aldri funnet. Politiet skal etterpå ha uttrykt tvil om Kvislers psykiske helse.

100 antirasister fra forskjellige organisasjoner møtte opp til demonstrasjonen ved Symra. På tross av snutens massive oppmøte og deres iherdige forsøk på å isolere oss totalt fikk vi likevel kontakt med lokalbefolkningen og responsen var god. En sivil snutebil filmet demonstrasjonen fra alle bauger og kanter og en samla demo gikk mot spanerbilen og pakket parolen godt over frontruta.

Demonstrasjonen lover godt hvis vi også i fremtiden klarer å reagere på nazistenes trakasseringer av innvandrere, antirasister og andre de ikke måtte like.

SNAUHOGST OG NYE SKUDD

Lederne for den organiserte nazi-bevegelsen i Norge har det siste året blitt grundig kvesta gjennom personlige lojalitetsbrudd, tysting og svik. Samtidig har det paradoksalt nok skjedd en vekst i antall nye skaller, organisert i mer lederløse naziskinheadgrupper med en urovekkende voldsberedthet. Disse mobiliserer nå til 17. mai!

Skuddene i Oslo rett før påske kom ikke uventet, men bekrefter desverre en bekymringsfull utvikling som kommer alt for mye i bakgrunn av medias fokus på den gamle nøtteknekkeren Johnny Olsen som en av morder-kandidatene. Mange pustet lettet ut da Olsen ble fengslet, men tiden er ikke inne for lettelsens sukk. Det er ikke bedre med en gal Johnny i buret, enn ti gale Ronny'er på bar...

De fleste wannabe-Hitlerne i norsk nazzemiljø snublet riktignok i fjor så grundig i sine egne konspirasjoner rundt den såkalte «statskupp-saken» at de falt ned fra trehestene sine med et brak, men dessverre har den bevisstløse likegladhet overfor rasisme i Norge satt døren på vidt gap for en ny generasjon kortklipte hoder. Til tross for de unge nazistenes kortsluttede hjernevinninger, har de fått det utrolig enkelt i å etablere seg i lokalområder der den antirasistiske motstanden ikke står sterk nok. Lokalpolitikere i Nittedal, Romerike, Ringerike, Hadeland, Bøler, Veitvet og Oppsal, bare å nevne noen få kriseområder, graver som vanlig hodene sine ned i papirbunkene så fort de kan og nekter å se den bekymringsfulle veksten i antall lederløse naziskinheadgrupper i deres distrikt, organisert omkring kameratgjenger i et rasistisk nærmiljø. Fritt får skinnskallene slå seg frem med en dramatisk økt voldsrasisme på gatenivå. Derfor er det kun en liten trøst at det mer langsiktige arbeidet for å forene alle landets små nazi-organisjoner er satt så grundig tilbake av Tom Kimmo Eiternes.

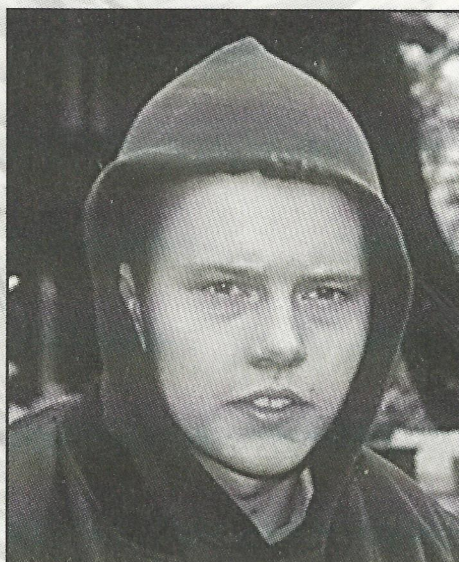
Da POTs materiale skulle fremlegges ble det også avslørt for de andre tiltalte i terrorsaken at Tom Kimmo Eiternes hele tiden hadde vært POTs informant.

Ku-Klukk-Klukk

I april og mai måned i fjor gikk det fullstendig panikk i det organiserte norske nazistmiljøet da

Politiets Overvåkningstjeneste (POT) gjennomførte noen svært dramatiske pågripelser av de mest sentrale personer i flere kjente nazigrupper, og deretter siktet dem for våpentyveri, planlegging av terrorisme og forberedelse av en væpnet befrielsesaksjon for den drapsdømte satanistlederen og nazisten Varg Vikernes. Sentral i disse ville planene sto selvfølgelig lederen for den vestlands-baserte Einsatzgruppen, den flere ganger voldsdømte Tom Kimmo Eiternes, som i tillegg til å være en leder-karikatur for Einsatz, har markedsført seg som lederen for en norsk avdeling av Ku Klux Klan.

Mens Tom Eiternes sonet en dom på Ila Landsfengsel for væpnet overfall på en våpenhandler – der formålet hadde vært å skaffe seg lyddempere til nazistenes pistoler for en «stille» likvidering av antirasister – møtte han den nazistiske drapsmannen Varg Vikernes. På Ila kunne de to kulehodene i fred og ro danne en ny «norrøn» nazigruppe, og i tillegg legge planer for en rømningsaksjon der Varg Vikernes skulle skytes fri fra sin soning av 20 års dommen gjennom et væpnet commando-raid mot fengselet. Planen skulle finansieres ved de 100.000 kroner Grevens mor, Lene Bore skaffet til veie. Det er fortsatt uklart om det var hennes egne sparepenger hun overleverte nazistene, eller bare en videreformidling av overskudd fra Varg Vikernes' store platesalg i utlandet.

Daniel De Linde

TOM + POT = SANT

Etter den dramatiske arrestasjonen for terrorisme og planlegging av flukt, forlangte Eiternes gjennom sin advokat at Overvåkningspolitiets etterforskningsmateriale måtte gjøres tilgjengelig. Dette var neppe et lurt trekk av Eiternes, for ved rettens medhold i at POTs materiale skulle fremlegges ble det også avslørt for de andre tiltalte i terrorsaken at Tom Kimmo Eiternes hele tiden hadde vært POTs informant - eller tyster med et mer dekkende ord.

Tom Eiternes hadde helt siden han i 1995 satt i Åna kretsfengsel, hatt kontakt med en lennsmannsbetjent han møtte der, mens hun vikarierte som fengselsbetjent. Eiternes har i ettertid forsøkt å unnskylde seg med at han ikke kjente til at hun egentlig var snut med kontakt til POT, men saksdokumentene viser helt tydelig at Eiternes var helt inneforstått med at hans tysting på nazi-miljøet gikk direkte til Overvåkinga. Per i dag har Eiternes igjen meget god tid til å snakke ut med sine venner i POT, etter han nå har pådratt seg en dom på 16 måneders fengsel for vold og trusler i Stavanger.

POT SORTERER LIK...

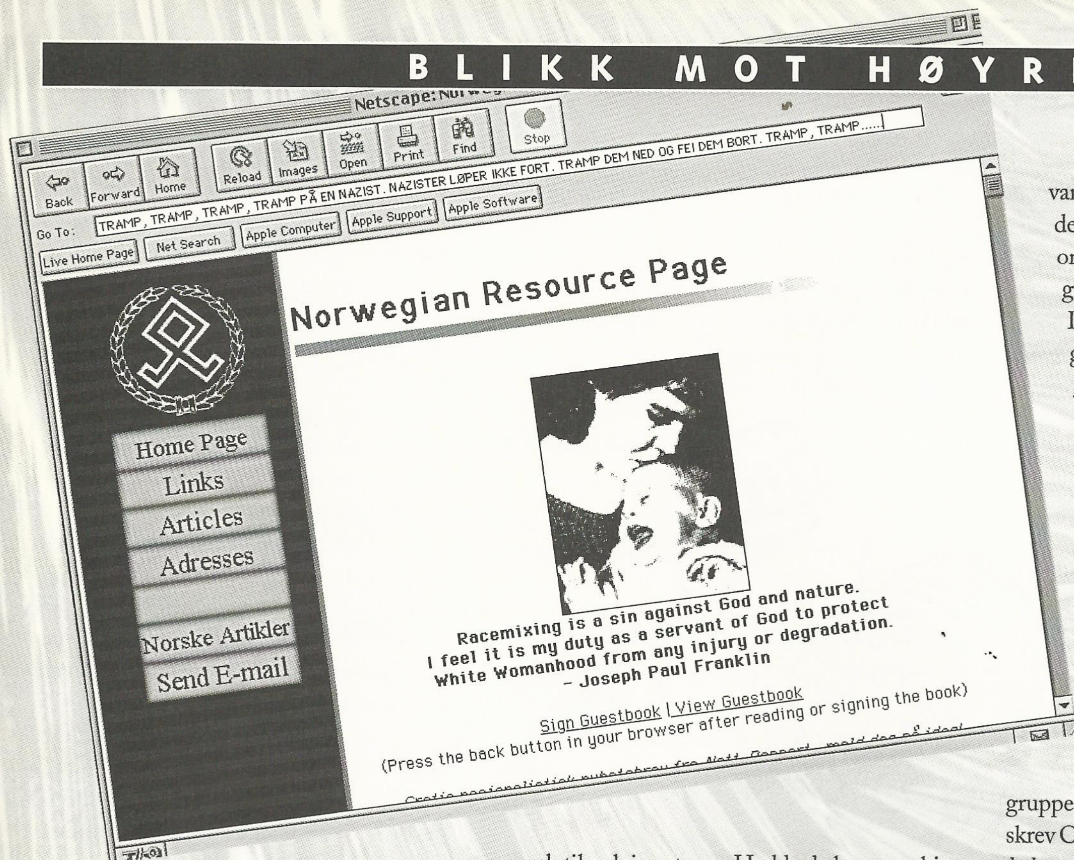
POT fikk etterhvert så detaljerte opplysninger fra Eiternes at de fant det riktig å varsle journalist Finn Sjue om at det eksisterte helt konkrete likvidasjonsplaner mot ham. Eiternes tipset også om tilsvarende drapsplaner mot navngitte personer fra Blitz og AFA. Selv om POT vurderte disse opplysningene som reelle nok, gadd de likevel ikke å informere de drapstruede om livsfaren, slik Finn Sjue ble. Vi på Blitz skal være de aller siste til å kreve et mer effektivt overvåkningspoliti - vi krever tvertimot hele butikken med det politiske politiet nedlagt - men når de nå satt inne med slik viten om drapsplaner, kvalifiserer det faktisk til siktelse for grov tjenesteforsømmelse ikke å varsle de utpekte ofre om livsfaren. En levende Sjue er kanskje viktigere for POT enn noen ekle, døde blitzere...

Tom Eiternes navnga dessuten dobbeltdrapsmannen Johnny Olsen og en annen nazist for å ha stått bak to bombeattentat mot Blitz. Dette er heller ikke akkurat noen overraskende nyhet for oss, fordi vi lenge har skjønt hvem det kan være som er skruppelløs nok til å gjennomføre slike drapsforsøk – men Johnny Olsen har naturlig nok tatt tystinga riktig ille opp. Det kan nok Olsen likevel ta ganske rolig, for han har sjelden hatt noe å frykte fra Oslo-politiet. De passer alltid godt på sine egne kontakter, og har derfor forlengst lagt bombesakene i bånn av bunken, der de neppe blir gjennfunnet selv om Olsen igjen er siktet for drapsforsøk.

JOHNNY LOST HIS GUN

Johnny Olsen brukte Eiternes' snakksalighet som brekkstang for selv å bli tatt inn igjen i det dårlige naziselskap han hadde blitt utestengt fra, etter hans psyko-opptreden i nazi-huset på Alnabru. Hans hårdt tilkjempede taushet i retten i vinter har også blitt møtt med annerkjennelse i nazzekretser – til tross for at det først og fremst må ha vært et taktisk trekk for ikke å vikle seg inn i flere selvmotsigelser enn han allerede hadde kommet med i

politiforklaringene sine. Olsen har lenge vært ute av kontroll og foretatt underlige manøvre. I AFA #16 kunne vi for eksempel avsløre hvordan Johnny Olsen hadde overlatt oss hele navneregisteret og mye annet materiale fra nazistenes egne arkiver over antifascister og antirasister – det såkalte Anti-antifa, også kalt Anti-AFA, et internasjonalt samarbeid for registrering av motstandere og planlegging av nazi-terror.

> **Tom Eiternes navnga dessuten dobbeltdrapsmannen Johnny Olsen og en annen nazist for å ha stått bak to bombeattentat mot Blitz**

Johnny Olsen får alltid lengre løpestreng enn de fleste i dette miljøet, fordi nazister aldri kan unnlate å beundre hans morder-egenskaper og voldsberedthet. Under rettsaken mot Olsen for skytingen 17. mai 1996 og skytingen på puben «Stedet», var det helt åpenbar støtte til hans våpenbruk fra nazitilhørere og vitner. Etter domsavsigelsen på 2 års ubetinget og 4 års betinget fengsel, begynte Johnny Olsen igjen å bevege seg mer i nazikretser og falt fort inn i det voksende nazi-skinheadmiljøet rundt Bøler, Oppsal, Veitvet og Nittedal.

Johnny med øks

Typisk nok var det på en pub på Bøler Johnny Olsen satt sammen med en gjeng yngre skinnskaller og drakk seg til mot, før de dro ned til sentrum av Oslo lørdag 4. april. Kulehodene hadde fått besøk av naziskins-storebrødre fra Sverige, og ville vise seg gjennom å marsjere fra pub til pub i sentrum. Hadde de hatt mer hjerne enn hår, ville de selvfølgelig forstått at Oslo er en så massivt antirasistisk by at det aldri vil bli godtatt fascistmarkeringer her. Nazzene pådro seg derfor øyeblikkelig et alvorlig forklaringsproblem overfor sine svenske frender da det ble helt åpenbart at de alle kom til å bli banka tilbake til rottehullene sine. I ren desperasjon håpet noen å redde ansikt ved å trekke våpen.

Johnny Olsen lar aldri en sjanse til å drite seg ut gå fra seg, så det er ikke så overraskende å se han løpe rundt med en stor øks – til forveksling lik Jack Nicholson i Shining. Daniel De Linde er også en av disse nøttehuene med stor forkjærlighet til pistoler og øks. Denne gangen opptrådte han med en underlig, langløpet revolver som en annen kaptein Sabeltann. Den tredje nøtteliten, slakter Jan Roger Larsen fra Bøler, nådde ikke annet enn å vifte med slakterkniven sin før nazimarsjen var stoppa. Resten skjedde etter gammelt mønster for Olsens' Enkle: Skyting inn i menneskemengden, hogging med øks, vifting med kniv, for deretter å løpe så fort beina bærer til nærmeste taxi der sjåføren trues ut, og de hodeløse nazistene humper avsted med bilen inntil de kræsjer i en vegg de skulle gjemme seg bak.

> **Hadde de hatt mer hjerne enn hår, ville de selvfølgelig forstått at Oslo er en så massivt antirasistisk by at det aldri vil bli godtatt fascistmarkeringer her.**

Desverre har mediafokusering som vanlig vært så intens på Johnny Olsen at den store veksten i naziskins i Oslo nord og omegn har blitt totalt ignorert. At unge gutter som Daniel De Linde og Jan Roger Larsen stadig er innblandet i voldsovergrep er mye mer foruroligende enn at Johnny Olsen igjen mister huet i en stressa situasjon.

Norske Germanere

Det har flere ganger vært forsøkt å skipe noe nytt i søplehaugen etter det totale nazistiske havari rundt Tom Eiternes. Johnny Olsen fikk lov til å prege oppgjøret gjennom flere intervjuer i naziskrifter på nettet og det nye Krogstad-produktet The Order. I en artikkel på websiden til den noe utflytende naziskingruppen «Norsk Germansk Aksjons Front» skrev Olsen: *"...Empty, som Eiternes alltid er blitt kalt av de som kjenner han – har tydeligvis forsøkt å bli en av de store "førerne", ved hjelp av intriger, svik, kynisme og desinformasjon. Noen lærer aldri. Slik har han vel trodd at "spillet" ville gå sin gang og tilslutt ende med "midler helliger målet"-seier for han selv og hans sekt "EINSATZ"&Idots;..! I steden er han blitt avslørt som forræder, "no-brain" og den "empty" han alltid har vært..!»* [Alle gåseøynene er Olsens.]

Dessverre har den generelle veksten i norsk rasisme gjort det enkelt å finne nok lokale idioter som er fascinert av skinhead-kulturens livsstilspakke av rasistisk musikk, uniformering og lettfattelige ZOG-ideologi. [En forkortelse for Zionist Occupation Government, der alt ondt og leit som går nazister og rasister imot, forklares med en konspirasjon om at en sionistisk okkupasjonsregjering har tatt over makten.]

I årevis har det vært forsøk på å lage en nazistisk skinheadsbevegelse i Oslo og nærområdene, men det meste har strandet på Boot Boys-leder Ole Krogstads krav om respekt og hans monopolisering av livsstilen til uintelligente, forvokste machogutter med alkoholproblemer og rasistiske forklaringsmodeller. Nå har Krogstad forstått at han heller må joine den nye bølgen tomskaller enn å bli satt utenfor, og prøver seg nå med kontakter til Norsk Germansk Aksjons Front og en ny skin-«nazine», en nazi-fanzine prydet med navnetyveriet The Order. Naziskinhead-

bevegelsen har fått så stor vekst gjennom at miljøet har blitt «avpolitisert» til «kun» å være rasistisk, forfyllet og voldelig, at også de gamle nazi-rasshølene må forholde seg til dem.

GAMLE RASSHØL

En del av de gamle og litt komiske Hitlerne forsøker fortsatt å holde tritt, til tross for sin økende livvidde og naturlige skallethet. Disse har tidligere vært skeptiske til nazi-skins, men legger seg nå flate for blankskallene. Mange av de gamle har selvfølgelig mest økonomiske interesser å ivareta, slik som Krogstad, Blücher og Knutsen. Michael Knutsen gir fremdeles ut Fritt Forum/Det Norskeste av alle Blad, men tjener etterhvert de helt store pengene sine på nazistisk bakmannsvirksomhet i postordreselskapet NordEffekter. Her selges nøyaktig det samme materialet i tusentall som svensk politi nettopp har beslaglagt fra nazi-selskapet Nordland på grunn av dets rasistiske og antisemittiske innhold. Materialet blir smuglet helt tollfritt over svenskegrensen og solgt både i Norge og til land hvor de er mer restriktive mot spredning av rasisme. Norske myndigheter har ikke løftet en finger mot Knutsens distribusjonsselskap for hat og menneskeforakt - ikke engang skattemyndighetene har interessert seg for Knutsens utvidede forretningsvirksomhet.

Faktisk tjener Knutsen nå så mye på NordEffekter at han føler seg tvunget til å skrive lederartikler i hvert nummer av Fritt Forum om hvor mye han egentlig har ofret for saken, forsaket av karriere og jeg vet ikke hva. Men det meste forsvinner nå likevel i Knutsens forbruk, for det er virkelig ikke mye av overskuddet i NordEffekter som blir pløyd tilbake som driftskapital til Det aller norskeste blad. De ble faktisk nylig nødt til å skjære ned på antall årlige utgivelser fra ni til seks på grunn av sviktende økonomi.

Det er nazi-rocken som gir mest avkastning nå. Dette forholdet har ikke akkurat bedret innholdet i Fritt Forum/Norsk Blad – hvis du da ikke er fryktelig interessert i krypto-superduperhemmelig-paranoia-konspirasjons-gutteleker i «Ung-spalten» (riktig speider'n-friskuser!), eller skriveriene til åpenbart forrykte voksne menn som Georg Lavik, Kjell Vogsland og Tore W. Tvedt. Sistnevnte Tvedt skriver i svulmende ordelag, sider opp og ned, om skandinaviske krigere fra nord som erobrer alle andre nasjoner. Han glemmer visst helt sine egne påstanden om at nasjonalisme er å "respektere andre nasjoner, bare menneskene blir der de hører til" (!), for hans heltefortellinger handler kun om å underlegge seg alle andre helt til det, akk så tragisk, går riktig så galt – men de skal visst reise seg igjen, her fra avslutningen av Tore Tvedts patos-fylte historieforskning om krigerfolk: *«Og nå er det vår tur til å slåss sammen med etterkommerne av de gamle vandringsheltene og å skrive et nytt kapittel i vår germanske krigersaga»* (sic!).

Et innholdsmessig fremskritt for Fritt Forum er absolutt at de nå har begynt å bringe dødsannonser over nylig avgåtte ariske rasefrender, som de i ny-religiøs stil tror de skal gjenforenes med i det norrønske Gimle. Første lik som ble æret på denne måten var Tore Tvedts gamle mor!

Til og med Tom Eiternes får slippe til i Fritt Forum, i forrige nummer med en absurd reiseskildring fra Boernes Sør-Afrika, hvor han prøver å gjøre seg selv very impårtent gjennom å vise til påståtte vennskapelige forbindelser med den hvite terror-bevegelsen AWBs leder Eugene Terre Blanche, en mann han har så spyttslikkende beundring for at det er pinlig selv for en motstander å lese: *«Det eksisterer kanskje 3-4 menn i verden i dag med hans gudegitte taleevne. Selv om min 'Afrikaans'-forståelse var så som så, lyttet jeg som besatt til hva han sa...»* - Det er så mye Tom Eiternes ikke forstår...

BONDENAZISTENE

Blandt andre som forsøker å rehabilitere sin skrantende troverdighet gjennom evnen til å håndhilse på farligere nazister i utlandet, finner vi Roger Johan Brun og Per Øivind Monge fra Riksfronten på Eidsvoll. De to fuktige herrer har vært på Russland-tur for å kysse skallene til den russiske naziskin-gruppa «White Bulldogs». I Monges rørete oppsummering av reisen til Russland, falt vi for setningen: «I tillegg til politiske samtaler ble det tid til både vodka, vodka og vodka». Livet i Moskva ligner nok til forveksling på Eidsvoll...

Bonde-nazistene i Forente Nasjonalister er også i gang med forsøk på et liv etter døden, etter at de ble totalkvestet i forbindelse med

opprullingen av terrorsaken i fjor. Tommy Bjune, Terje Halvorsen og Kjell Tore Vogsland forsøker desperat å piske frem sin døde hest, og å nedtone sitt nazistiske grunnsyn i håp om at noen utenom de tradisjonelle nazzene vil bite på agnet. Bondenazistene har også forsøkt å ta et skritt nærmere Oslo ved å få seg postboks på Haugerud – der er det i det minste kuer, jorder og skau rett i nærheten, slik at de kan føle seg litt hjemme.

Olsen har lenge vært ute av kontroll og foretatt underlige manøvre. I AFA #16 kunne vi for eksempel avsløre hvordan Johnny Olsen hadde overlatt oss hele navneregisteret og mye annet materiale fra nazistenes egne arkiver.

Gruppa Viking leker fortsatt speidere og skyter med paintball en gang iblandt, men er kraftig redusert og har ikke fått til så mye mer i det siste enn å skaffe seg ny mobiltelefon og sprite opp en gammel propagandabrosjyre med litt ny-klassisistisk layout. Ex-Haubtsturmführer, ex-phil, ex-historiestudent og ex-FrPer Eirik Solheim (kanskje han likevel ikke er ex-FrPer, for Solheim sto og klappet begeistret for Carl Ivars tale ved FrPs valgkampåpning på Youngstorget i fjor) er lagt i stabilt sideleie etter sin pratsomhet med POT, og Vikingenes gamle korporaler orienterer seg nå mer mot de flintskallede gutter.

Nazistiske Statsbaner

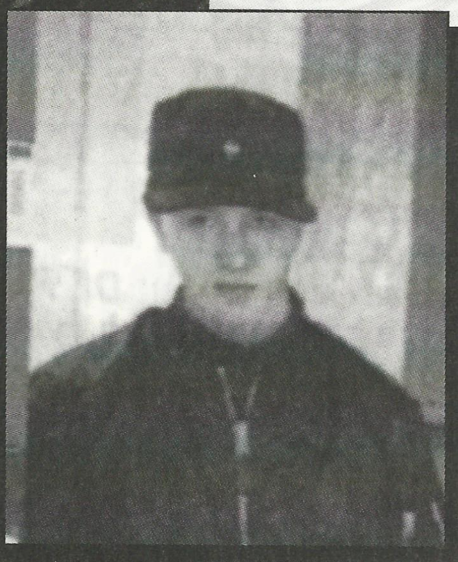
Den eldste av alle nazi-fossiler, Zorn 88, har plutselig gått hen og tatt navneskifte til NNSB, som ikke er trykkfeil for de norvegske statsbaner, det står gudbedre meg for Norges NasjonalSosialistiske Bevegelse. Navneskiftet er virkelig å sminke et gammalt lik - et kosmetisk inngrep for å skjule at Bevegelsen ikke beveger seg – men kanskje også et uttrykk for en tilnærming mellom den norske ReichKransekake-Führer Erik Rune Hansen og den danske do. Jonni Hansen i DNSB (neivisst, det er selvfølgelig ikke det danske IC3-tog med kombinert diesel og el-drift og toppfart på 170km/t, men noe så patetisk som den såkaldte Danmarks NationalSocialistiske Bevægelse). Erik Rune fra Grorud var egentlig bestis'en til den fallerte DNSB-stasjonsmester Povl Heinrich Riis-Knudsen, og selv da skolemester Povl Heinrich ble samboer med en arabisk elev, forsøkte Erik Rune Hansen i det lengste å forsvare «raseforæderen» med at den nye kjæresten sikkert var en arabisk nasjonalist!

Det later til at den norske Hansen har innsett hvem som er storebror blant gammelhitleristene og nazi-Hansen'e i Norden, og derfor bøyd seg for danskenes tykke dreng, Jonni. Dette hadde ikke i seg selv vært så farlig, men også i de danske landsbyer og forsteder bobler det i de små, blanke skaller. Dessuten lar danske myndigheter nazister få drive sin rasistiske forretningsvirksomhet helt fritt, slik at tilnærmingen mellom Erik Rune Hansen og Jonni Hansen allerede har betydd nye lass internasjonal nazipropaganda som har tatt veien nordover. Den skandinaviske nazibusiness mellom norsksvenske Erik Blücher og dansktyske Marcel Schilff og deres Combat 18-kontakter har fått en ny konkurrent, i tillegg til det svenske Norlands vaklende imperium. Det farlige er at det rasistiske markedet i Norge ser ut til å være stort nok for dem alle, selv om Norland fortsatt har monopol på mange produkter, og at norske myndigheter er fullstendig uinteressert i å gripe inn.

Derfor kreves det igjen full antirasistisk mobilisering og godt fotarbeid overfor de voksende nazi-forretningene. Det ryktes at det neste billig-salg på nazistisk propaganda og vold blir i Oslo-området den 17. mai, så det gjelder å mobilisere alle krefter for å slå svineriet tilbake. Vi har klart det de to siste 17. mai-nazisamlingene, og vi vil klare det igjen, bare vi får med alle antirasister vi har kontakt med. Slå tilbake rasismen, menneskeforakten og nazivolden!

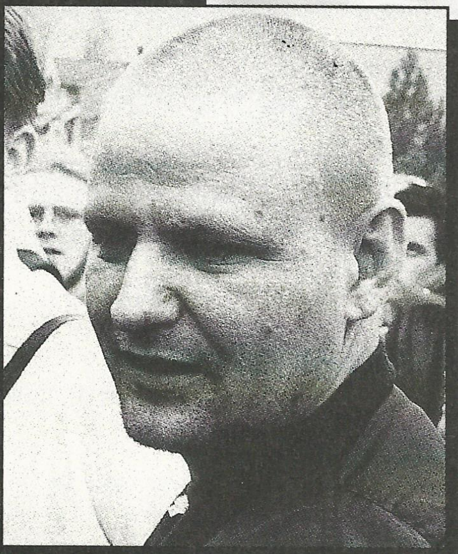
Nazister for retten

I Antifascistisk Aksjon #12, 1997 brakte vi en oversikt over alle nazistene som hadde vært for retten i 1996. Som et servicetiltak for våre lesere vil vi her bringe en oversikt over nazister for retten i 1997 og begynnelsen av 1998.

Robin Skaiaa

Per Øyvind Monge

Dette er verken et innlegg for høyere straffer for nazistene eller uttrykk for noen tro på rettsvesenet som middel i den antirasistiske kampen (det er ingen som tror at folk blir rehabilitert av å sitte i fengsel (jfr. Johnny Olsen)), men det er ment som en oversikt slik at man får med seg de store linjene i en analyse av norske nazisers aktivitetsnivå i 1997. Man skal huske at en rekke av naziene har vært for retten i 1997, og det kan kanskje være med på å forklare deres nokså lave aktivitetsnivå.

Ut av denne oversikten kan man lese at nazistene blir nokså strengt straffet for det de gjør. Man kan også lese at det er svært mange nazister som er dømt for ulike former for vold, alt fra skytingen til Johnny Olsen på 17. mai til overfall på antirasister som deler ut løpesedler i forkant av Alnabru-demonstrasjonen.

30. JANUAR 1997

I Kristiansand byrett ble Robin Skaiaa, tidligere medlem av Hugin Skins, dømt til 5 måneder fengsel for en rekke forhold. Han har truet bydelssekretæren i Fritidsetaten i Vågsbygd: "Hold kjeft din jævla jøde, jeg skal drepe deg" og ved et par anledninger har han truet politijenestemenn. I tillegg har han slått ned forskjellige folk som han mente ikke passet inn i det ariske verdensbildet han tilstreber.

10. FEBRUAR 1997

I februar i fjor var ankesaken til Per Espen Andersen og Jens Øyvind Kolstad oppe for lagmannsretten. De hadde anket dommen de fikk for den såkalte Stokkebrannen sommeren 1996. For begge to ble dommen nedsatt fra 2 år i byretten til 1 år og 2 måneder.

12. MARS 1997 (ERIK GJEMS-ONSTAD)

I mars ble Erling Alexander Kristoffersen, ofte kalt for Alex fra Oppsal, kalt inn til retten i Oslo. Her skulle han svare for en rekke forhold, blant annet har han flere ganger truet og angrepet folk med utenlandsk opprinnelse. Han hadde også stjålet 42 levisbukser og 25 Poco Loco bukser. Kristoffersen ble dømt av Oslo Byrett til fengsel i 5 måneder.

14. MAI 1997

Roger Stiansen fra Horten var oppe for Tønsberg byrett for en rekke forhold, blant annet vold mot flere personer, brudd på vegtrafikkloven og drukkenskapsloven. For dette ble han dømt til 9 måneders ubetinget fengsel.

21. MAI 1997 (ERIK GJEMS-ONSTAD)

Tommy Stokke, fra Boot Boys i Hokksund, var i Herredsretten i Eiker, Modum og Sigdal tiltalt for drapsforsøk på en ung mann fra Hokksund. Han oppsøkte denne unge mannen, og krevde 50 kroner for et ødelagt nazimerke, og stakk ned mannen med en 20 cm lang brødkniv. Han var også tiltalt for vold. For dette ble han dømt til et år og ni måneders fengsel. I tillegg må han betale erstatning og oppreisning til mannen.

22. MAI 1997

I mai var også en annen nazi oppe i Tønsberg byrett, nemlig Egil Brunstøl. Han ble der dømt for vold mot antirasister. Han ble dømt til ubetinget fengsel i 45 dager, og betinget fengsel i 45 dager. På den betingede delen av straffen har han en prøvetid på 2 år.

10. JUNI 1997

Sven Bjørnstad ble dømt for vold mot en antirasist i Ringerike Herredsrett, for dette fikk han en bot til statskassen på 5000 kroner i tillegg skal han betale saksomkostninger.

7. AUGUST 1997

Kenneth Engebretsen var oppe for Hallingdal Herredsrett for blant annet å ha slått ned en antirasist, for dette ble han frifunnet, men han ble likevel dømt til 8 måneder fengsel for en annen voldsepisode. Han må også betale oppreisning til sitt voldsoffer.

14. AUGUST 1997

Kjell Arne Karlengen var for retten i august i fjor. Han var siktet for å ha skutt mot antirasister med luftpistol, å stjele fra politiet og forskjellige småting. For dette fikk han 30 dagers betinget fengsel, med en prøvetid på to år. I tillegg må han betale erstatning til Ringerike politidistrikt, samt saksomkostninger.

18. AUGUST 1997

I august var også Kent Richard Jørgensen og Richard Martinsen for Ringerik Herredsrett. Her skulle de svare for en rekke småsaker samt vold. For dette fikk Kent Richard Jørgensen et års fengsel. Richard Martinsen fikk ti måneder betinget fengsel som gjøres betinget med 2 år under visse vilkår.

8. SEPTEMBER 1997

Andreas Iversen ble i september i fjor dømt for en rekke forhold, blant annet flere tilfeller av vold mot antirasister i Tønsberg. For dette fikk han betinget fengsel i 120 dager med en prøvetid på to år. Han må i sin prøvetid oppholde seg utenfor Vestfold fylke.

29. OKTOBER 1997

Thomas Jølberg og Joachim Bård Brevik Hansen var oppe for retten for å ha overfalt noen antirasister som delte ut løpeseddler for en demonstrasjon mot nazihuset på Alnabru. En av antirasistene måtte sy fire sting under høyre øyenbryn etter overfallet. Overfallet skjedde 22. februar 1997 på T-banestasjonen på Veitvet. Brevik Hansen hadde den "glimrende" advokaten Erik Gjems-Onstad som forsvarer, og Gjems-Onstad forklarte i retten at "det var fullt berettiget å jage dem og å banke dem opp", han mente at antirasistene fortjente juling etter at nazihuset på Alnabru ble knust 1. februar. Og i retten prosederte han videre at antirasistene "bare hadde fått en brøkdel av det de fortjente". Retten fant ut at dette ikke formildet straffen til de to, og dømte Jølberg til 30 dagers fengsel og samfunnstjeneste i 45 timer (fordi han sa i retten at han ville trekke seg fra nazimiljøet), mens Brevik Hansen, som var mest aktiv under overfallet, ble dømt til 90 dagers fengsel.

28. NOVEMBER 1997

Jack Erik Kjuus' ankesak var oppe for Høyesterett i november. Dette skapte stor medieoppmerksomhet, og anken hans ble forkastet. Det betyr at byrettens dom på 60 dagers betinget fengsel med en prøvetid på 2 år ble stående. I tillegg må han betale en bot til statskassen på 20.000 kroner.

23. JANUAR 1998

Knut Hedbo (se forrige nummer av AFA) og hans kompanjong Bjørn Eirik Follegg ble i september i fjor dømt til henholdsvis 2 år og 1 år og 9 måneders fengsel for væpnet ran på en bensinstasjon utenfor Larvik i Vestfold. Under ranet fikk de forøvrig med seg 9600 kroner. I januar i år var denne saken oppe for Agder Lagmannsrett og de fikk her nedsatt dommen til: Knut Hedbo; 1 år og 9 måneder og Follegg; 1 år og 6 måneder.

6. FEBRUAR 1998

Johnny Edvin Olsen ble dømt for skuddene 17. mai -96. Han fikk en dom på 6 år, av disse ble 4 gjort betinget, slik at han skal sone 2 år.

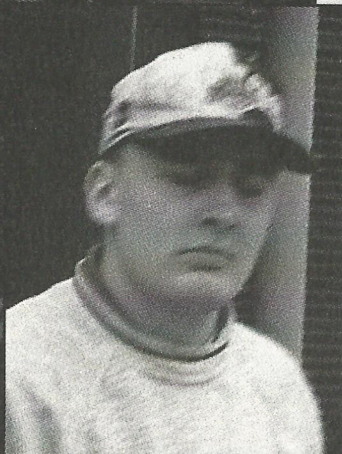
11. FEBRUAR 1998

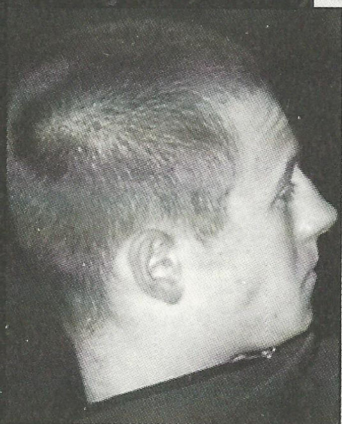
I februar i år fikk Per Øyvind Monge en dom for å ha angrepet et antirasistisk 1. maitog i Eidsvold 1997. For dette fikk han en bot på 2000 kroner og han ble dømt til å betale saksomkostningene på 2000 kroner.

4. MARS 1998

Mens Werner Holm satt varetektsfengslet for knivstikkingen av en innvandrer på Sinsen 7. februar i år, kom hans ankesak opp for lagmannsretten. Han hadde tidliger blitt dømt i Ringerike Herredsrett for flere tilfeller av vold mot antirasister og tilfeldig forbipasserende. Blant annet hadde han blitt dømt for overfallet på en tilfeldig forbipasserende, som ble knivstukket på Oslo S 17. mai 1997. I Lagmannsretten ble dommen fra Byretten på et år av en eller annen grunn senket til en dom på 10 måneder. I tillegg skal han betale erstatning til mannen som ble knivstukket på Oslo S.

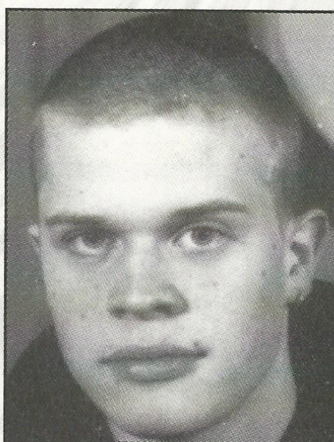
Knivstikking PÅ SINSEN

Werner Holm

Petter Gundersen

Lørdag 7. februar ble en innvandrer knivstukket på Sinsen. Han og en kamerat møtte tilfeldigvis på en gjeng nazier, og deler av gjengen gikk bort til ham. Helt uprovosert slo de ham ned, og sparket og knivstakk ham mens han lå nede. Kniven punkterte den ene lungen, og det var bare flaks at det ikke gikk verre. Mens 5 - 7 stikker ned mannen, står ca. 25 nazister og applauderer.

Nazistene hadde tidligere på kvelden vært samlet hos Andrè Hemmingsen, i Åkerøveien 25, på Sinsen. Andrè Hemmingsen er kjent for sine fester, blant annet var det han som hadde festen i Lensmann Hiorts allé 17. mai 1996 (da Balkongmannen åpenbarte seg). Etter at de hadde sittet en stund i leiligheten, stakk de ned på Rendevouz, eller Renna Pub som den ofte blir kalt. Herfra gikk de videre ut i vinternatta. Det var da de møtte den unge innvandreren og hans kamerat. Etter overfallet gikk de videre, og senere på kvelden ble Werner Holm, Petter Gundersen og Tom Andrè Eid Larsen observert på pub sammen med tre jenter. De ble pågrepet på stedet, og Werner Holm hadde en blodig kniv på innerlomma. Utpå natta ble Petter Gundersen og Tom Andrè Larsen sluppet fri, men de ble arrestert igjen tirsdag 10. februar etter at politiet hadde fått summet seg litt. Werner Holm ble varetektsfengslet for 4 uker.

Tommer'n

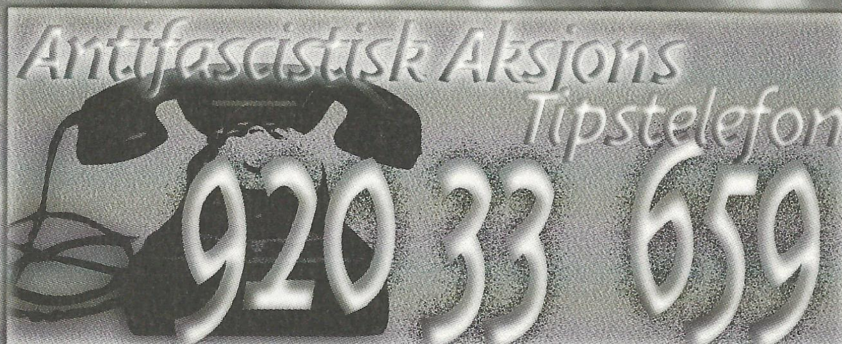
Nordland synker

Naziflaggskipet Nordland har problemer. Politiet har stanset tre av deres konserter, noe som svir godt i naziprofitørenes lommebøker.

I tillegg har de fått straffeskatt fordi de har slurvet med momsinnbetalingen. Pajen, som har vært økonomiansvarlig og har tatt hånd om postordrevirksomheten fra sin butikk Midgård, har trukket seg ut av Nordland, noe som har betydd en kostbar omorganisering av postordresalget. Midgård har i tillegg begynt å gi ut egne plater med nazirockband og også sikret seg noen av de som tidligere har kommet ut på Nordland. Säpo har hatt razzia mot Nordlands nye lagerlokaler i Linköping.

Et firma Nordland og Svea Musik har brukt til CD-pressing, Cinram i USA, ble i begynnelsen av året informert om hvem de presset CD'er for. Det resulterte i at Cinram sa opp alle kontrakter med Nordland og ødela hele opplaget med nazibandet Germanias nypressede CD'er.

I Nordlands elektroniske nyhetsbrev klager Blod och Ära Uppsala, en underavdeling til Nordland, over at AFA knuser vinduene og dørene deres, og tenner på bilene deres.
(Motkraft)

ikke hadde gjort noe annet galt enn å ønske å bo i dette landet. For han hadde feil hudfarge, og var fra feil land, han hadde feile foreldre og feil bakgrunn. Dessuten hadde han vært alt for oppegående på flyturen tilbake til Iran kunne Aftenposten melde. Og slikt gir ikke sympati. Skal du komme inn i dette landet, skal du ikke være økonomisk flykning som "urettmessig" er ute etter pengene våre, og du skal ikke være rik, for da kan du utmerket klare deg der du er, du skal være forfulgt, men det skal du ha papirer på, du skal være torturert – med papirer underskrevet og stemplet av torturistene.

MEN FOLK LOT SEG IKKE LURE...

Samme dag som VGs lykkejegerartikkel stod på trykk var det en lyn-aksjon utenfor hjemmet til justisministeren. Rødmaling ble helt ut over plenen, for å symbolisere at Aure har blod på hendene, og 10 store plakater med bilder av Ali ble satt opp sammen med bilder av Aure selv. "Ungdomsskoleelever mot Aure" hang også opp ett banner med teksten "Aure må ut! Ali tilbake!" Et kontant svar på regeringens rasistiske utspill. Dagen etter samlet flere hundre mennesker seg foran Justisdepartementet til tross for avisenes spekulasjoner. For oss er det greit om Ali Mozaffar bare ønsker seg et nytt og bedre liv i Europa. Vi har ikke behov for å snu og vende på hvert ord som blir sagt. For oss dreier det seg om norsk flyktningepolitikk og kampen mot rasistiske norske lover. Foran vantro politifolk til hest og til bens sang flere hundre mennesker: "justis-justis -departement - det kongelige norske Justisdepartement", med drahjelp fra Odd Børretzen på CD. En dukke av Aure ble brent, Anne Cath Vestly var blant appellantene, og i avisene dagen etter var det stille som i graven. Ikke ett ord om at det overhodet hadde vært noen demonstrasjon. En lojal norsk presse viste slik hva de mener om guttunger som kommer hit til landet og prøver å få løyet til seg en sjanse til et nytt liv: Få dem ut i tvangstrøye alle løgnerne og snylterne!

Kampen mot norsk innvandrings- og flykningepolitikk er langt fra over. Det norske presteregime har vist hva de mener med en mer human flyktningepolitikk, og vi har vist at vi kommer til å fortsette å slåss mot den statlige rasismen.

Abonnér på Antifascistisk Aksjon!

- ☐ Abonnement på Antifascistisk Aksjon. 6 nr. for kr. 100,- betalt til postgiro: 0826.0738586.
- ☐ Støtteabonnement kr. 250,- betalt til postgiro: 0826.0738586.
- ☐ Abonnement for institusjoner kr. 200,- betalt til postgiro: 0826.0738586.
- ☐ Jeg vil bli kommisjonær og ha tilsendt .... stk. blader av gangen.
- ☐ Ja, jeg vil ha gratis prøvenummer.
- ☐ Jeg vil delta i den antifascistiske kampen.

Navn:..

Adresse:..

Postnr. sted:..

Telefon:..............................

Send kupongen til: Antifascistisk Aksjon, Postboks 6689, St. Olavs plass, 0129 Oslo
Fax: 22 11 23 49.

¡Viva la lucha Zapatista!

Den meksikanske regjeringa har det siste året utvist over 200 utlendinger fra Chiapas som har vært der for å ta del i og støtte den pågående kampen. Etter massakren i Acteal i desember -97 der 45 sivile ble drept, har styresmaktene i Mexico intensivert hetskampanjen mot solidaritetsarbeidere i området. Myndighetene har uttalt at situasjonen hadde vært enklere hvis solidaritetsarbeidere hadde søkt sine respektive ambassader om observatørstatus før de dro til Chiapas.

Den meksikanske regjeringa hevder at alle som søker om FM-3 visum vil få det innvilga. Som et svar på dette er det satt i gang en kampanje for å bevise at det er tilnærma umulig å få innvilga slike visum. Vi oppfordrer alle, selv om de ikke har tenkt seg til Chiapas, om å søke den meksikanske ambassaden om innreisetillatelse som observatør. Send kopi av ditt avslag til Støttekommiteen Zapata, og vi vil videreformidle dem til kampanjen.

Vi oppfordrer også alle som har mulighet til å støtte kampen økonomisk og sette inn penger på vår konto. Alle inntekter går uavkorta til Zapatistene.

Zapata
Postboks 6689, St. Olavs plass
0129 Oslo

Kontonummer: 0819 2043043